

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgivet af Henrik Lindemann.

Theaternips : Smaastykker og Monologer

Kjøbenhavn : Wm. L. Wulffs Forlag, 1889-1890

1-2 i 1 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Lindemann.

Theaternips.

I-II.

1889—90.

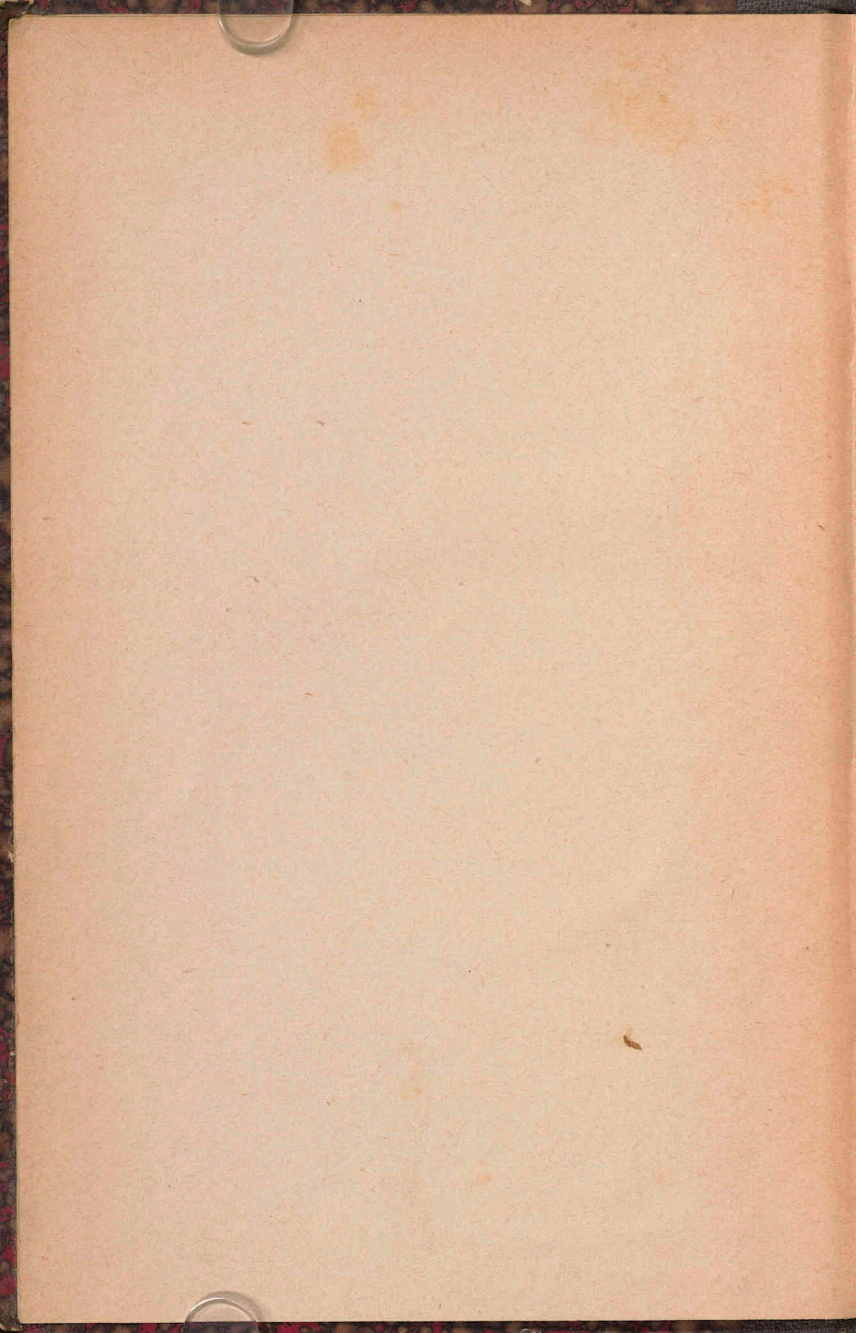
55, - 4.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021582884

Theaternips

Smaastykker og Monologer.

Udgivet af

Henrik Lindemann.

I.

Kjøbenhavn.

Wm. L. Wulffs Forlag.

Hoffensberg & Trap's Etabl.

1889.

Udgiveren af denne lille Bog har ofte haft Lejlighed til at gjøre den Erfaring, at der baade blandt Skuespillere og dramatiske Dilettanter er Trang til let spillelige Smaastykker, naar det gjælder om med faa Kræfter at arrangere en behagelig Aftenunderholdning. Jeg har derfor tænkt mig, at en Samling saadant »Theater-nips«, hvoraf Størstedelen har staaet sin Prøve ved Opførelse paa de kjøbenhavnske Privattheatre, maaske kunde finde en god Modtagelse i Kredse, hvor man interesserer sig for dramatisk Underholdning, og hvor man er bleven — om ikke kjed — saa dog træt af »det faste Repertoire«, som Tilskuerne snart kan ligesaa godt udenad som Aktørerne.

Hvis Ideen slaar an, er det min Hensigt i
Ny og Næ at fortsætte denne Samling; jeg vil
med andre Ord forsøge at danne et dansk »thé-
âtre de campagne«.

Henrik Lindemann.

NB. Opførelsesret kan kun erhverves ved
Henvendelse til Udgiveren.

Prolog.

(Ved en Sommerforestilling.)

»Nu faar vi Sommer!« jubler hver og en,
som nys har Trykket følt af Vintrens Byrder,
glad synger Fuglen paa den grønne Gren,
paa Marken flokkes Høstfolk snart og Hyrder.
»Nu faar vi Sommer!« lyder det i Kor,
og Fatter trækker flux i Sommerfrakken,
en Madkurv pakker Mutter — god og stor —
Familien ta'er Benene paa Nakken.

»Nu faar vi Sommer! Kom dog og følg med!
Hvem gider sidde hjemme nu og hænge!
Se blot, hvor smukt! Nu munter! Rask afsted!
Hver Skov er grøn og blomstersmykt hvert Vænge.
Bli'er det for varmt, ta'er vi til Stranden ned
og gaar paa Ho'det i de svale Bølger!
Nu munter! Ingen Snak! Blot rask afsted!
En Dosmer hver, som ikke med os følger!«

Den lyse Sommer er en æret Gjæst
iblandt Poeter som iblandt Filistre,
dens Komme hilses som en herlig Fest,
der følger efter Dage, graa og bistre . . .
Kun vi — Thalias svorne serviteurs —
ta'er ikke rigtig Del i andres Glæde,
for naar man først har Vintren fulgt til Dørs,
maa Fru Thalia stundom bittert græde.

Thi hvor skal hun vel plukke Roser dèr,
hvor ikke Spor af Roser er at finde?
I Fald hun staar forladt af en og hver,
hvor skal lidt Gunst og — Guld hun da vel vinde?
Naar i Naturen hun har en Rival,
som Godtfolk helt fra hendes Tempel lokker,
naar alle si'er: »Theatret? Er De gal!
»Om Sommeren gi'er jeg Theatret Pokker!«

Hver gode Herre og hver væne Mø!
Jeg be'r Jer: tal ej saa! Giv os ej Pokker!
Selv om I fristes haardt af Skov og Sø,
om deres Dejlighed Jer hæftig lokker —
glem os ej ganske! Ofte vi jo fandt
ved Vintertid blandt Jer helt gode Venner,
og det er dog saa rart, naar man iblandt
kan hilse pænt paa dem, som godt man kjender.

Lad ej for Somrens Skyld os være glemt!
Alt, hvad vort Hus formaar, vi vil Dem byde!
Kom stundom og vær Vidne til vor Skjæmt —
vi haaber, at De ej skal det fortryde.
Med dette Ønske vil vi tage fat,
idet en Tak paa Forhaand ud vi sender
til alle, som i Sommer viser, at
ej rent de glemmer deres Vinter-Venner!

H. L.

„Kvinden“.

Dramatisk Spøg,

frit efter **E. Grenet-Dancourt**

ved

Henrik Lindemann.

»Kvinden« hører i Frankrig til det mest gouterede Repertoire ved dramatiske Aftenunderholdninger; under Brødrène Coquelins Behandling har det lille Stykke gjort stor Lykke. Her hjemme vil vistnok mange Tilskuere mindes den fornøjelige Maade, hvorpaa d'Hrr. Sophus Neumann og Vill. Pio fremstillede det paa Casino.

Personerne.

1ste Foredragsholder

2den Do.

„Kvinden.“

Scenen forestiller en Sal. I Forgrunden to Borde tæt op ad hinanden og med Tæpper af ens Farve. Paa hvert Bord en Karaffe Vand og et Glas. Bag hvert Bord en Stol. — Idet Tæppet gaar op, kommer begge Foredragsholderne i Gala, med Hat i Haanden, fra Baggrunden. Hver gaar hen til sit Bord. De bukker begge tre Gange paa samme Tid, sætter deres Hatte under Bordene, trækker deres Handsker af, rømmer sig, pudser Næsen og drikker et Glas Vand. De søger saa meget som muligt at efterligne hinandens Bevægelser.)

Begge.

Hm! — — Hm! Mine Damer og Herrer!
(De standser begge og gjør Tegn til hinanden, som om de vilde sige: Værsaagod, De først!)

Første.

Ja . . . jeg kan godt vente . . .

Anden.

Paa ingen Maade, kjære! Begynd De bare.

Første.

Ja ja . . . saa vil jeg tage fat . . . (Indtager en flot Stilling.) Mine Damer! . . .

Anden (sætter sig ligeledes i Positur).
. . . Og Herrer!

Første.

De tror maaske, det er vor Hensigt, at ...

Anden.

... At gjøre Kunster for Dem, at æde Blaar
sluge Sabler eller danse paa Line ...

Første.

Nej, mine Damer ...

Anden.

... Og Herrer!

Første.

Vi er ikke Gjøglerer ...

Anden.

Nej, ingenlunde!

Første (peger paa Anden.)

Min ærede Sidemand ...

Anden (peger paa Første.)

Min højtagtede Kollega ...

Første (peger paa sig selv.)

... Og jeg ...

Anden (ligeledes.)

... Og jeg ...

Første.

Vi har begge i Sinde at holde et lille Fore-
drag.

Anden.

Ja — et lille Foredrag ...

Første.

Hm! ... Mine Damer ...

Anden.

... Og Herrer!

Første.

Foredrag er ikke mere rigtig i Mode ...

Anden.

Nej, ikke rigtig i Mode.

Første.

Foredraget er i Færd med at dø ud.

Anden.

Ja, dø ud.

Første.

Man vil begrave det i den Grav, hvori Tragédien allerede hviler ...

Anden.

Denique tandem.

Første.

Hvad —?

Anden.

Jeg sagde: denique tandem!

Første.

Hvad skal det sige?

Anden.

Det er Latin.

Første.

Hvorfor vil De tale et Sprog, som ingen Mennesker forstaar?

Anden.

Om Forladelse! — Værsaagod, gaa bare videre.

Første.

Naa ... ja ... saa tager jeg fat igjen ...!
Hm! ... Hvad var det nu, jeg vilde sige —?
... Naa, jo nu ved det! ... Foredraget dør ud.
— Men hvorfor?

Anden.

Ja — hvorfor? That is the question!

Første (gnaven.)

Herregud! Lad mig dog være fri for Deres
Latin.

Anden.

Undskyld! — det er Engelsk.

Første.

Er det Engelsk? Saa udtalte De det meget
daarlig. Jeg troede, det var et Vers af Virgil.

Anden.

Nej, det er af ... af Shakespeare.

Første.

Saa? Ja, saa maa den gode Hr. Shake-
speare have plagieret Virgil.

Anden.

Det er ikke sandsynligt, for ...

Første.

Hvis De ikke tier stille, bliver vi aldrig
færdig.

Anden.

Det kan der være noget i ... Om For-
ladelse! All right!

Første (til Publikum.)

Jeg sagde altsaa ... (Til Anden): Hvad var det nu jeg sagde?

Anden.

Det kan jeg skam ikke huske.

Første, (husker sig om).

Jo, nu har jeg det! Jeg sagde: Men hvorfor?

Anden.

Ja — hvorfor?

Første.

Hvorfor, mine Damer ...

Anden.

... Og Herrer!

Første.

Hm! ... hvorfor?

Anden.

Ja ... jeg ved skam ikke.

Første.

Nu, skal jeg sige Dem det.

Anden.

Ja, nu skal jeg sige Dem det.

Første.

Foredraget er i Færd med at dø ud ...

Anden.

Fordi ...

Første.

Fordi ...

Anden.

Det har jeg sagt.

Første.

Hvad?

Anden.

Jeg siger, jeg har sagt det.

Første.

Hvad for noget?

Anden.

Fordi.

Første (gnaven.)

Ja, fordi, fordi ... men hvorfor?

Anden.

Nej, kjære, De misforstaar mig. Jeg har sagt »fordi« én Gang, altsaa er der sagt »fordi« to Gange, fordi De ogsaa har sagt fordi.

Første.

Naa ja ... saaledes. (Til Publikum.) Altsaa fordi ...

Anden (sagte.)

Saa bliver det tre Gange.

Første.

Hvad?

Anden.

Ingenting.

Første.

Fordi ...

Anden (sagte.)

Fire!

Første.

Fordi det ikke mere falder i Publikums Smag. Jeg har søgt at finde Grunden dertil ...

Anden.

... Og jeg har fundet den.

Første (til Publikum.)

Lad os først opstille det Spørgsmaal: »Hvad er et Foredrag?« ... Et Foredrag, mine Damer ...

Anden.

... Og Herrer!

Første.

... Er en Slags ... saadan ... Udvikling
... hm ... af ... af et eller andet. Men, sér
De, det er netop Sagen. Da liegt der Hund ...

Anden.

Begraben.

Første.

Foredraget er i Færd med at dø ud, fordi ...

Anden.

Ja, det er netop Grunden!

Første.

... Fordi Publikum i vor Tid har mere In-
teresse for Skuespil og ... æ ...

Anden.

... og — æ — Skuespil.

Første.

Vi har derfor tænkt os, at vore ærede Til-
hørere muligen kunde finde Behag i, for en For-
andrings Skyld, at høre et Foredrag, som blev
holdt af to ...

Anden.

Ja — af to.

Første.

Og derfor, mine Damer ...

Anden.

... Og Herrer ...

Første.

... Skal vi have den Ære at forsøge denne
ny ...

Anden.

... Og originale Methode, og i Forening ...

Første.

... Holde et lille ...

Anden.

... Foredrag.

(De pauserer og drikker Vand.)

Første.

Vi har valgt et interessant ...

Anden.

... Æmne.

Første (med Vægt.)

Kvinden!

Anden (polisk.)

Kvinden!

Første.

Før vi tager rigtig fat, maa jeg imidlertid
gjøre Dem bekendt med, at vort Foredrag ...

Anden.

... Er aldeles improviseret. ...

Første.

Og da jeg er gift — desværre —

Anden.

Og da jeg desværre ikke er gift ...

Første.

Saa afviger min ærede Kollegas Meninger
maaske ...

Anden.

... Ikke saa lidt fra min ærede Kollegas.

(De drikker atter Vand.)

Første (stiller sig i Positur.)

Kvinden —!

Anden (ligeledes.)

Kvinden —!

Første.

Hm! ... ja, De kan tro, det er ingen Spøg
at holde saadan et Foredrag ...

Anden.

Jeg sagde: det er ingen Spøg!

Første.

Nej, det var mig, som sagde det.

Anden.

Ja, enten det var Dem, eller det var mig,
det kommer jo ud paa ét.

Første.

Hvis De bliver ved at gjentage alt, hvad jeg
siger, saa er det jo ingen Nytte til, at vi er to ...

Anden.

Aa nej ... det kan der være noget i.

Første.

De maa vente med at tale, til De mærker, jeg er færdig med en Sætning.

Anden.

Godt! Saa vil jeg hellere slet ikke tale.
(Sætter sig.)

Første.

Som De vil! (Til Publikum.) Jeg gjentager . . . Kvinden! Hvad er Kvinden? Ordbogen siger: Kvinden er Hun . . .

Anden.

Tys! Der er Damer tilstede.

Første.

Ja, hvad saa! De maa da vide, hvad de selv er.

Anden.

Men saa er det jo ingen Nytte til at fortælle dem det.

Første.

Snak! (Til Publikum.) Kvinden er . . . Kvinden er . . . (Til Anden.) Saa, nu bragte De mig helt ud af det!

Anden.

Saa er det bedst, jeg tager fat.

Første.

Nej, bi lidt! nu har jeg det! Kvinden er . . . hm . . . det modsatte af Manden . . . hun er mere end det modsatte . . . hun er Mandens Fjende . . .

Anden.

Undskyld ...

Første.

Maa jeg tale ud. (Til Publikum.) Ja, Kvinden er Mandens Fjende. Jeg vil bevise det ved at gaa et Par Aar tilbage i Tiden, nemlig til Verdens Skabelse.

Anden.

(Vender sig om og lær.)

Første.

Sagde De noget?

Anden.

Nej, jeg nøs bare.

Første.

Gud velsigne Dem! (Til Publikum.) Adam, vor Stamfader, var ene i Paradis. Han var lykkelig, og han troede, Lykken skulde vare evig. — Men saa fik han en Livsledsagerinde. — Det var en Morgenstund i April Maaned, siger Chateaubriand. Adam, som var kommen sént i Seng den foregaaende Aften ...

Anden.

Han havde formodentlig været lidt i Byen ...

Første.

Adam laa endnu og sov de retfærdiges Søvn. Medens han sov, borede en usynlig Haand et Hul i hans Side, og pludselig fremstod deraf et menneskeligt Væsen. Det var Kvinden! . . . Ja, mine Herrer, Kvinden! Hendes Tilsynekomst

havde en frygtelig Virkning. Himlen blev sort — det er stadig Chateaubriand, der taler — Tordenen rullede, Solen formørkedes, Blomsterne skjulte sig i Græsset, og Dyrene hylede af Rædsel! . . . Mine Damer . . . (Sér paa sin Sidemand, som er lige ved at falde i Søvn.) . . . og Herrer! Hvorfra kom denne Rædsel, som opfyldte hele Naturen? Vi Mænd forstaar det øjeblikkelig. Hele Naturen fik en Forudfølelse af, at Kvinden vilde blive Skyld i skæbnesvangre Begivenheder. Med andre Ord, mine Herrer, Naturen protesterede imod Kvindens Existens!! . . . Den kloge Elefant fik strax en Anelse om, at man af dens skønne Elfenbenstænder vilde danne Smykker til en forfængelig Kvinde! Løven indsaa, at man vilde lægge dens kongelige Skind som et Tæppe under hendes Fødder! De stakkels Smaafugle saa sig allerede anbragt som Pynt paa en latterlig Pariserhat! Faaret græd ved Tanken om, at dets smukke bløde Uld skulde omdannes til spraglede Kjoletøjer, og Geden jamrede, fordi dens fine Skind skulde benyttes til kokette Damestøvler! Selv Fiskene paa Havets Bund deltog i den almindelige Klage. I Morgen, sukkede de, vil man bruge vore søvnglinsende Skjæl til smagløse Prydelser! — Jeg, ulykkelige, — udbrød Hvalen, — man vil rive Benene ud af Livet paa mig for — o Profanation! — at lave Korsetter af dem! Kortsagt, mine Herrer, der lød gennem hele Naturen et Smertenssskrig paa Grund af Kvindens

Fødsel! . . . (Puffer til den Anden). Saa! Nu kan De tage fat!

Anden (vaagner.)

Hvad —?

Første.

Nu skal De sige noget.

Anden (rejser sig).

Aa . . . om Forladelse! . . . (Efter en Pause.)

Hm . . . mine Damer . . .

Første (sætter sig).

— — — Og Herrer!

Anden.

Jeg vil paa Forhaand sige Dem, at jeg er aldeles uenig med min ærede Kollega. Jeg har hørt paa hans Udtalelser med den mestaarvaagne Opmærksomhed. Han fortalte Dem, om jeg husker ret, at Tordenen rullede, Solen formørkedes, og Blomsterne skjulte sig i det Øjeblik, da Kvinden kom tilsyne. Det er meget muligt, jeg tør ikke benægte det. Men han glemte at fortælle Dem, hvad Manden sagde. Protesterede han ogsaa? Nej, ingeniunde! Tværtimod, det er jo en bekjendt Sag, at der mellem vore første Forældre hurtig udviklede sig et særdeles kjærligt og hyggeligt Familieliv . . .

Første (rejser sig).

Men saa kom Slangen. Den fristede Eva; hun gav strax efter og lagde derved Grunden til Menneskeslægtens Ulykker.

Anden.

Ja, ganske vist, men hun var paa ingen Maade saa skyldig, som man siger. Betænk, mine Damer og Herrer, at den stakkels Eva ikke havde faaet Spor af Opdragelse. Hun manglede Erfaring, hun kjendte aldeles intet til Forholdene i Verden. Hun var næsten nødt til at bukke under for Fristelsen.

Første (med Vægt).

Intet kan undskylde hende.

Anden.

Alt undskylder hende.

Første.

Nej!

Anden.

Jo!

Første.

Nej!

Anden.

Jo!

Første.

Nej, nej, nej!

Anden.

Naa, ja ja! Men selv om hun var skyldig, saa har man derfor ingen Ret til at anklage alle Kvinder.

Første.

De er alle støbt i samme Form.

Anden.

Men, kjære! Se Dem blot om her i Salen! Se den nydelige Brunette der henne til venstre og den henrivende Blondine der ovre til højre ... se der ... og der ... og der ... Bedaarende!... (Kysser paa Fingren til Publikum). Bedaarende mine Damer! Eva var en Engel, og alle hendes Døttre ligner hende.

Første.

De er gal, Højstærede!

Anden.

Det er lige meget! Jeg vil tale ...

Første.

Jeg med!

Begge (til Publikum.)

Jeg sagde altsaa, mine Damer og Herrer ...

Anden (til første.)

Nej, undskyld, det er min Tur ...

Første.

Jeg vil tale i Ro!

Anden.

Det vil jeg ogsaa!

Første.

Jeg vil have Lov til at holde mit Foredrag!

Anden.

Jeg vil ogsaa have Lov til at holde mit!

Begge.

Mine Damer og Herrer ... (Taler i Munden paa hinanden). Nej, det er for galt!

(De tager hver sit Bord og flytter det hen yderst i

Prosceniet, den ene tilhøjre, den anden tilvenstre. De to Stole og Hattene bliver staaende midt paa Scenen. — De vedbliver at tale i Munden paa hinanden.)

Første.

Mine Damer og Herrer! Kvinden . . .

Anden.

Kvinden, mine Damer og Herrer . . .

Første.

— — — Er et afskyeligt Væsen . . .

Anden.

Er et fortryllende Væsen . . .

Første.

Det siger ikke alene Molière . . .

Anden.

Det er alle fornuftige Mennesker enige om . . .

Første.

— — — Men ogsaa en anden Forfatter? . . .

Anden.

Kvinden, mine Herrer . . .

Første.

— — — Som maaske er mindre berømt . . .

Anden.

— — — Er Mandens gode Engel . . .

Første.

Men lige saa genial.

Anden (gaar bort fra Bordet og kommer lidt efter lidt midt ud paa Scenen.)

Lad os i det mindste indrømme . . .

Første (følger efter ham.)

Jeg mener Beaumarchais.

Anden.

Lad os indrømme ...

Første.

Han har ogsaa sagt det ...

Anden.

— — — At Kvinden har mange Dyder ...

Første.

— — — I »Figaro's Bryllup« ...

Anden.

Vi sér endnu Paradis ...

Første.

Jeg skulde derfor mene ...

Anden.

— — — I hendes dejlige Øjne.

Første og Anden.

Ja, mine Damer og Herrer ... (De standser
forpustede og sér paa hinanden.)

Anden.

Maa jeg tale eller maa jeg ikke tale? ...

Første (gaar igjen hen til sit Bord.)

Jeg er strax færdig. Jeg vil blot til Slut-
ning give et lille Resumé ...

Anden (gaar hen til sit Bord.)

Det vil jeg ogsaa ...!

Første.

Kvinden har alle Fejl ...!

Anden.

Hun har alle Dyder ...!

Første.

Ikke én!

Anden.

De vil da f. Ex. ikke nægte, at hun er nyttig for Menneskeslægten?

Første.

Hvorledes det?

Anden.

Kjæreste Kollega! hvem føder Børnene?

Første.

Aa, i den Retning klarede man sig nok foruden Kvinden. Menneskets Opfindelsesevne er uden Grændse.

Anden.

Nej, ved De hvad ...!

Første.

Har vi ikke opfundet Gassen, Telegrafene og Jærnbanen, — for ikke at tale om Dampsporgvognen og mange andre udmærkede Ting?

Anden (gaar ud paa Scenen.)

Højstærede Kollega! Det gaar pludselig op for mig, at vi næppe nogensinde bliver enige.

Første.

Ikke det?

Anden.

Nej, lad os hellere holde op.

Første.

Hvorfor?

Anden.

Tys! ... Jeg har gjættet det ... Det gjør mig virkelig ondt for Dem.

Første.

Hvad har De gjættet? (Han gaar hen til Anden.)

Anden.

De hader jo ligefrem Kvinderne. Nu forstaar jeg det. Det kommer naturligvis af, at Deres Kone ... Stakkels Ven!

Første (rasende.)

Hvad! De vover at fornærme min Kone!

Anden.

Jeg mener bare ...

Første.

Hun er tro som Guld! Hun er god, smuk, klog, beskeden, arbejdsom ... hun har alle mulige gode Egenskaber ... hun er en Engel og jeg tilbeder hende!

Anden.

Men De sagde jo før, at alle Kvinder ...

Første.

Ja, for Fanden, noget maa man jo sige, naar man holder Foredrag!

Anden.

Hvad! ... De mente altsaa slet ikke, hvad De sagde?

Første.

Jeg? — Nej! Tror De, jeg har Lyst at fortælle saadan en Mængde Mennesker alt, hvad jeg mener. Det er slet ikke nødvendigt at mene, hvad man siger, naar man holder Foredrag.

Anden.

Naa, saadan at forstaa! . . . Hør, véd De hvad, skal vi saa ikke til Slutning begge to fortælle Publikum . . .

Første.

Hvad for noget?

Anden (hvisker til ham.)

At . . .

Første.

Ja, det kan vi gjerne. Men vi er jo langt fra færdig med vort Emne. Det er vor Opgave at give en Skildring af Kvinden i fysisk og moralsk Henseende.

Anden.

Aa, det kan vente til en anden Gang.

Første.

Ja, ja, som De vil. Men jeg er bange for, at Damerne bliver røde i Hovedet, naar vi siger det.

Anden.

Hvad saa? Det klæder dem saa kjønt. — Naa, sig det saa!

Første.

Nej, De først . . .

Anden.

Lad os hellere sige det paa én Gang,

Første.

Ja, lad os det.

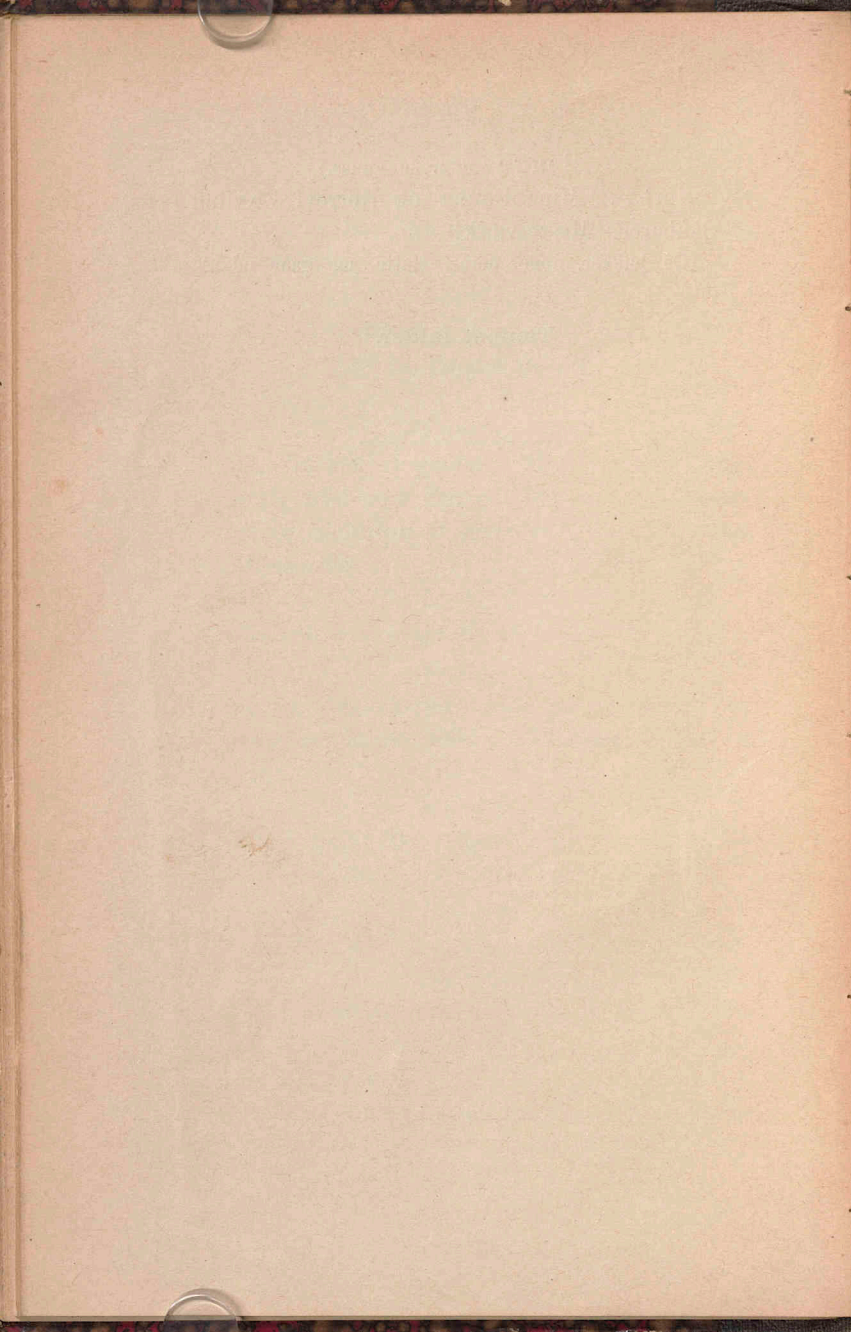
(De gaar hen og tager Bordene, sætter dem paa deres tidligere Plads og stiller sig bag ved dem.)

Begge (efter en Pause.)

Hm! . . . Mine Damer og Herrer! Kvinden
er Skaberens Mesterværk! —

(De bukker, tager deres Hatte og gaar ud Arm
i Arm.)

Tæppet falder.

„Betzy“,

Farce i 1 Akt,

frit efter **Eugène Labiche**

ved

Henrik Lindemann.

»Betzy«, som er en af den populære franske Forfatter Labiche's mest benyttede 1 Akts Farcer, blev under Hr. M. V. Bruns Direktorat med stort Bifald spillet paa Dagmartheatret af Fruerne Marie Müller og Ella la Cour samt d'Hrr. Orlamundt og Vilh. Wiehe.

Personerne.

Hortense, en ung Enke.

Francine, hendes Pige.

Fougasson, Amerikaner.

Hector de Courvalin, Koffardikaptajn, Hortenses Fætter.

Handlingen foregaar i Paris hos Hortense.

Scenen forestiller Hortenses Dagligstue.

1ste Scene.

Hector de Courvalin. Hortense.

(Naar Tæppet gaar op, sidder Hector sødt sovende i en Lænestol ved Siden af Hortense, som læser højt for ham.)

Hortense (læser)

»O, Digter, grib Din Luth, og giv mig et Kys —

Foraaret melder sig paany,

Fuglene juble saa højt under Sky,

Borte er Vintren, som trykked os nys —

O, Digter, grib Din Luth og giv mig et . . .«

(Standser og ser paa Hector.)

Hvad er det? Jeg tror ved Gud, han sover!
(Rejser sig; til Publikum.) Maa jeg forestille Dem min Fætter og Frier, Hector de Courvalin. Han er

Koffardikaptajn — og saa er han rasende forelsket i mig. Hver Gang han kommer hjem fra en af sine lange Rejser, slaar han sig til Ro her i nogen Tid for at gjøre Kur til mig. (Peger paa ham.) Kan De se, hvor han gjør Kur? . . . Det er aabenbart, han holder ikke af Vers.

Hector (i Søvn.)

Yndigt! Bedaarende!

Hortense.

Han tror, jeg læser endnu. — Siden han sover, kan jeg gjerne fortælle Dem lidt ondt om ham. Han har en . . . hvad skal man kalde det? . . . en Svaghed . . . ja, den er slet ikke videre alvorlig, for en jævn, ligefrem Søndemand som han, er den maaske endogsaa ganske naturlig; men den er frygtelig irriterende. Han bander saa rædsomt. Jeg forsikrer Dem for, han bestiller ikke andet den hele udslagne Dag end at lade sit Bugspryd splintre, sine Storsejl revne — og Gud véd hvad. Sommetider bliver han endnu værre. Véd De, hvad han sagde i Gaar? Ja, det er næsten ikke til at fortælle. Tænk Dem, han sagde: »Fanden kjølhale mig!« Jeg var lige ved at springe ud af Vinduet af Forskrækkelse.

Hector (i Søvn.)

Det kalder jeg, spille mig, Poesi!

Hortense.

Der kan De selv høre. »Spille mig!« Har De kjendt Mage til Udtryk? For Resten er han virkelig et prægtigt Menneske. Han er en rigtig

brav, ærlig Søgut med det bedste Hjærte af Verden, han er noget af det paalideligste, der er til, han er mig oprigtig hengiven — og saa sover han saa brillant! Alt tyder paa, at vi gifter os til Foraaret. (ser paa ham.) Nu kunde det maaske være passende at vække ham. (Napper ham blidt i Haaret.)

Hector (vaagner og springer op.)

Hvad ... behager? ... Er Du allerede færdig med Læsningen, lille Kusine?

Hortense.

Ja, lille Fætter, det er jeg. Hvad synes Du om Slutningen?

Hector.

Den er s'gu ligefrem storartet.

Hortense (afs.)

S'gu! Det var Nr. 1.

Hector.

Og Du læser, splitte mig, brillant.

Hortense (afs.)

Splitte mig! Nr. 2!

Hector.

Der var, katte mig, noget romantisk over det hele!

Hortense (afs.)

Katte mig! Nr. 3! (højt.) Er Du saa færdig?

Hector.

Færdig? Med hvad?

Hortense.

Tre Eder i tre Sætninger! Det er jo ligefrem en Sygdom hos Dig, en fuldstændig Mani!

Hector.

Aa, om Forladelse, kjære Kusine! Bandede jeg virkelig? Jeg forsikrer Dig, jeg kan ikke gjøre for det. Ser Du, det er saadan en Vane fra Soen. Naar vi Sofolk ligger og pjasker paa de lange Rejser og mange Gange kjeder os ganske nederdrægtig, saa kan det sommetider hænde sig, at vi søger at slaa Tiden ihjæl ved at prøve, hvem der kan bande bedst. Jeg har flere Gange taget første Præmie.

Hortense.

Ja, det vil jeg saamænd tro!

Hector.

Jeg véd nok, det er en grim Vane, og jeg skal gjøre mit Bedste for at lægge den af. — Men hør nu, kjære Kusine, Du véd jo, at jeg med det første maa stikke til Søs, og at Du saa ikke ser mig igjen i lang Tid. Vil Du virkelig lade mig rejse alene. Du véd jo dog, at jeg elsker Dig — ja, splitte mine Merssejl, jeg elsker Dig knusende.

Hortense.

Hør, nu skal jeg sige Dig en Ting, lille Fætter. Du aner vist ikke, at Du, medens Du gaar her og bander saa afskyelig, har faaet en Rival.

Hector.

Hvad siger Du? En Rival? Hvem?

Hortense.

Ja, jeg kjender ham virkelig ikke. Men her skal Du se et snurrigt Brev, som jeg fik for et Par Dage siden (læser.)

»Frue! De er Enke — det er jeg ogsaa — det vil sige Enkemand. De har uden Tvivl i Sinde at gifte Dem igjen — det har jeg ogsaa. De har et udmærket Helbred — det har jeg ogsaa. Det hele er altsaa i Orden. Jeg sender Dem ikke mit Fotografi, da jeg ikke har noget, men det skal være mig en Fornøjelse at fremstille mig for Dem, naar De ønsker det, da jeg agter at opholde mig to Dage endnu i Paris. Deres ærede Svar bedes sendt til Grand-Hotel, Værelse 104.

Peters Fougasson,
Amerikaner, 47 Aar.«

Hector (gaar hen tilhøjre.)

Det er en Mystifikation.

Hortense (gaar efter ham.)

Saa er det i hvert Fald en Mystifikation, som fortsættes, for i Gaar modtog jeg igjen et Brev, der lød omtrent saaledes: »Frue! Jeg er meget forbauset over endnu ikke at have modtaget Svar paa mit ærede af 27. ds.«

Hector (gaar over tilvenstre.)

Han er, den Onde gale mig, gal.

Hortense (ærgerrig.)

Aa!

Hector.

Hvad er det?

Hortense.

Kan Du ikke holde op med den Ugudelighed?

Hector.

Aa, om Forladelse, det slap mig saadan ud af Munden. — Giv mig det Brev. Jeg har en Ven, som er ansat ved Politiet og som særlig skal holde Øje med alle fremmede. Han skal hjælpe os paa Sporet.

Hortense.

Godt, som Du vil. Her er Brevet.

Hector.

Vi skal, splintre mine Bramræer, nok faa Fingre i ham.

Hortense.

Hør nu, Fætter, alvorlig talt, dersom Du vedbliver med den Ryggsløshed, bliver Du aldrig min Mand.

Hector.

Aa, elskede, lille Kusine, jeg lover Bod og Bedring. Tilgiv mig, hører Du, tilgiv mig ...

Hortense.

Naa, ja, ja, for en Gangs Skyld ...

Hector.

Tak! Du er den brillanteste lille Skude, jeg i mit Liv har truffet paa.

Hortense.

Hvadbehager? Er jeg en Skude?

Hector.

Ja, knække min Stormast, er Du saa! Og nu Farvel! Jeg skynder mig til Politikontoret, og naar jeg har faaet de Oplysninger, jeg ønsker, sætter jeg alle Klude til og sejler med fuld Kraft tilbage i Dine Arme! (Hurtig ud i Baggr.)

2den Scene.

Hortense (siden) Francine.

Hortense.

Han er i Grunden magelos elskværdig til Trods for denne ækle Vane. Nu har jeg længe nok holdt ham op med Snak, denne Gang er det bedst, han faar et bestemt Svar.

Francine (f. Baggr.)

Her er et Brev til Dem, Frue

(giver hende Brevet og gaar.)

Hortense

(aabner Brevet og læser).

»Frue! For tredie Gang anholder jeg herved om Deres Haand« . . . Nej, det er for galt! . . . (læser) »Jeg begriber ikke, at jeg endnu ikke har modtaget Svar paa mine to ærede af 26. og 27. ds. Jeg venter længselsfuld i Grand-Hotel, Værelse 124« . . . Aa, det er naturligvis et Væddemaal! Men han er lovlig paatrængende, den gode Herre. Han vil have Svar — godt.

det skal han faa! (Sætter sig ved Bordet og tager Pen og Papir.) Men hvordan skal Svaret lyde? Naa, jeg kan jo blot skrive kort og godt: (skriver.) »Min Herre! De kjeder mig!« . . . Se saa! (lægger Brevet sammen og skriver udenpaa.) »Hr. Peters Fougasson, Grand-Hotel, Værelse 124« (ringer.)

3die Scene.

Hortense. Francine.

Francine.

Fruen ringede.

Hortense.

Besørg dette Brev.

Francine.

Ja, Frue (gaar med Brevet).

Hortense (ene, rejser sig og gaar over tilhøjre.)

Jeg kjender jo aldeles ikke denne Herre . . . jeg har aldrig set ham . . . Fougasson? Hvem kan det Menneske være? (Det ringer.) Kom ind!

4de Scene.

Hortense. Fougasson (siden) Francine.

Fougasson (kommer f. Baggr).

Undskyld, Frue, det er mig!

Hortense.

Tør jeg spørge, med hvem jeg har den Ære . . .

Fougasson.

Det er mig . . . Værelse 124 . . .

Hortense.

Hr. Fougasson! Hvad vil De her? Hvad søger De?

Fougasson.

Jeg søger et Svar!

Hortense.

Det er sendt afsted; jeg har skrevet til Dem.

Fougasson (henrykt).

Aa, Tak, Frue, Tak! Jeg iler . . . (vil gaa).

Hortense (standser ham).

Undskyld . . . et Ord.

Fougasson (vender om).

Frue!

Hortense.

De har skrevet til mig og anholdt om min Haand.

Fougasson.

Ja, det har jeg — tre Gange.

Hortense.

Hvor har De set mig?

Fougasson.

Ingen Steder, Frue; det er første Gang, jeg har den Ære at være sammen med Dem.

Hortense (trækker sig ængstelig tilbage).

Ja saa? Det er første Gang . . . (afs.). Det er rædsomt! Han er gal! Og nu er jeg alene med ham . . .

Fougasson.

De synes maaske, at min Opførsel er en Smule original?

Hortense.

Nej slet ikke, slet ikke . . . (afs.) Jeg har hørt, at man altid skal snakke gale Folk efter Munden.

Fougasson.

Jeg skal med et Par Ord forklare Dem det hele. — Vær saa venlig at tage Plads.

Hortense.

Ja men . . .

Fougasson (i en bydende Tone).

Jeg beder Dem derom!

Hortense (afs.).

Gud, hvor jeg er angst. (Hun sætter sig og tager Klokken, som hun skjuler i sin Haand). Naa i Nødsfald kan jeg jo ringe.

Fougasson.

Jeg har set Deres Portræt, Frue. Jeg saa det i en berømt Malers Atelier, og i samme Nu sagde jeg til mig selv: (exalteret) Det er hende! Det er Betzy — min elskede Betzy!

Hortense (forbauset).

Betzy!

Fougasson.

Ja! Betzy var min Kone . . . en Engel . . . som jeg har været saa ulykkelig at miste!

Hortense (afs.).

Stakkels Mand! Han er bleven gal af Sorg.

Fougasson.

Jeg fik Meddelelse derom fra Amerika for fjorten Dage siden.

Hortense.

Og nu tænker De allerede paa at gifte Dem igjen?

Fougasson.

Ja ... og jeg skal sige Dem hvorfor ... Elskede Betzy! Skjønhed, Følelse, Hjærte, Aand! ... hun havde alt! Det hele skete ved et Ulykkestilfælde. Og jeg havde dog tidt og mange Gange forbudt hende at kjøre paa Jærnbane!

Hortense.

Hvorledes ... paa Jærnbane —?

Fougasson.

Ja! Ser De, Toget skulde passere over en Bro ... Broerne i Amerika er elendige ... denne her var aldeles umulig ... den gik midt over ... og hele Kommersen dumpede ned i en Flod.

Hortense.

Jeg forstaar Deres Tab ...

Fougasson.

Tab? Aldeles ikke! Jeg havde assureret hende. Hvis De vil blive min Kone, skal det være mig en Fornøjelse ogsaa at assurere Dem.

Hortense.

De er altfor god.

Fougasson.

Da jeg fik det skrækkelige Telegram, gik jeg øjeblikkelig hen og købte mig et Stykke Hamperreb ...

Hortense.

Hampereb? Men Du gode Gud, hvorfor det?

Fougasson.

Jeg var ude af mig selv — jeg vilde hænge mig. — (Trækker et Stykke Reb op af Lommen.) Ser De, her er det . . . jeg bærer det altid hos mig (rejser sig). Det hele kan gaa i en Ruf . . . en Løkke . . . et Søm . . . (ser op paa Væggen). Bi lidt! Der er jo et Søm!

Hortense (angst, rejser sig).

Menneske dog . . . hvad gaar af Dem! Ikke her . . . hører De, ikke her!

Fougasson (putter Rebet i Lommen).

Vær ikke bange. Jeg har opgivet den Plan — for Øjeblikket (sætter sig.) Deres Portræt er Skyld deri. Det er vidunderligt, som De ligner min Betzy . . . min elskede Betzy . . . som to Draaber Vand . . . især Profilen . . . Aa, gør mig den Tjeneste at vende Dem lidt . . . Profilen til . . .

Hortense.

Ja men, Hr. . . .

Fougasson (bydende).

Profilen til! Jeg beder Dem derom!

Hortense

(bliver forskrækket og vender Profilen til).

Gud, ja, med Fornøjelse . . . (afs.) Hvad skal jeg dog gribe til? (højt). Er det godt saaledes?

Fougasson

(gaar et Skridt tilbage og ser paa hende).

Ja . . . aa ja, saaledes er det godt! (Tager

et Lommetørklæde frem, hulker og tørrer Øjnene). Betzy!
Min elskede Betzy! . . . Rør Dem ikke! . . . Aa,
hvor det gjør godt!

Hortense (afs.)

Jeg kan dog virkelig ikke blive staaende i
denne Stilling hele Dagen.

Fougasson (meget rørt).

Her er hendes Fotografi . . . det er en stor-
artet Lighed.

Hortense (gaar hen til ham).

Maa jeg se det? (ser paa Fotografiet, afs.) Hun
har en skjæv Næse! (højt, idet hun giver ham Foto-
grafiet). Det forekommer mig, at Næsen . . .

Fougasson.

Ja vist saa . . . hendes er smukkere end
Deres . . . den har en mere klassisk Form. Men
ellers er Ligheden fuldstændig. Det er umuligt
andet, end at De maa have en Del af hendes
Egenskaber . . . Jeg siger ikke alle — det vilde
være en Profanation.

Hortense (afs.)

Naa! Han er saamænd høflig!

Fougasson.

Hun var blid, naturlig, beskeden, forstandig
. . . Profilen til! . . . Hun talte fire Sprog . . .
og saa var hun musikalsk . . . hun komponerede
Romancer . . . Nu skal De høre en af hendes
sjælfulde Sange!

Hortense (afs.)

Han vil synge!

Fougasson.

(synger en eller anden smægtende Romance).

Hvad siger De til det?

Hortense.

Det er meget originalt.

Fougasson.

For at tale om noget andet — jeg sværger Dem til, at jeg skal gjøre Dem lykkelig!

Hortense.

Ja, undskyld, men . . .

Fougasson.

Tvivler De derom?

Hortense.

Nej, nej! (afs.). Hvordan skal jeg dog slippe af med det Menneske —?

Fougasson.

Jeg skal føje Dem i alle Deres Luner, i alle Deres Ønsker . . . jeg skal omgive Dem med Alverdens Luxus og Pragt . . . De kan rutte med Penge saa meget De lyster . . . jeg er rig, meget rig —; og til Gjengjæld for alt det, beder jeg kun om Tilladelse til en Gang imellem at betragte Deres Profil.

Hortense.

Ja, men . . .

Fougasson.

Er vi enige om det?

Francine (kommer fra Baggr.)

Frue!

Hortense.

Hvad er det?

Francine.

Kassereren for Velgjørenhedsselskabet er her og ønsker at tale med Fruen.

Hortense (afs.)

Han kommer belejlig. (Til Fougasson.) De undskylder.

Fougasson.

Og Deres Svar?

Hortense.

Det er paa Hotellet.

Fougasson.

Er det gunstigt? (Exalteret.) Uh! Hvis det ikke er det ... Ha! Jeg var i Stand til at ...

Hortense (angst).

Gaa bare hen paa Hotellet ... De vil nok blive fornøjet.

Fougasson.

Aa! De letter en Sten fra mit Hjærte!

Hortense (sagte til Francine).

Se at faa ham til at gaa, og lad ham for Guds Skyld aldrig mere komme ind; han er gal!

Francine.

Gal!

Fougasson (hilser).

Frue! ...

Hortense.

Farvel!

(gaar.)

5te Scene.

Fougasson. Francine.

Francine.

(ser op og ned af ham; afs.).

Naa, saa han er gal!

Fougasson.

Hvem er det, der vil tale med Fruen?

Francine.

Det er Kassereren for Velgjørenhedsselskabet.

Fougasson.

Ja saa! Det passer ... Betzy var ogsaa velgjørende. (Tager en Tegnebog op af Lommen.) Der, bring ham en Skjærv fra mig. Ti Tusind Francs, tror Du, det er passende? ...

Francine.

Ti Tusind ...?

Fougasson.

Skal vi hellere sige tyve?

Francine.

Hvorfor ikke tredive ... saadan en Bagatel mere eller mindre spiller jo dog ingen Rolle.

Fougasson.

Du har Ret. Der er en Anvisning; Summen kan hæves hos Rothschild.

Francine (afs.).

Der er noget tiltalende ved hans Galskab.

Fougasson (ser stift paa hende).

Mærkværdigt! Aldeles mærkværdigt! Du

ligner ogsaa min elskede Betzy! Vend Profilen til!

Francine.

Saadan . . . er det nu godt? (afs.) Han er grinagtig!

Fougasson.

Nej, nej. Du ligner hende alligevel ikke! Du er altfor grim!

Francine (fornærmeth).

Hvad for noget —?

Fougasson.

Men det er det samme — Du skal alligevel faa Lov at rejse med os til Amerika. Har Du Lyst?

Francine.

Aa ja saamænd, hvis det kan more Dem . . .

Fougasson.

Jeg skal skaffe Dig en Mand derovre . . . jeg har allerede en i Kikkerten til Dig . . .

Francine.

Er han lys?

Fougasson.

Nej, han er en lille Smule mørk . . . Det er nemlig en Neger!

Francine.

Nej, ellers mange Tak . . .

Fougasson.

Godt! Saa bliv, hvor Du er. Farvel! Jeg skal hen paa Hotellet. Din Frue har skrevet til mig.

Francine.

Ja, jeg har selv bragt Brevet derhen.

Fougasson.

Du! Pige! Du har en ædel Sjæl! Du har overbragt mig min Lykke . . . Bi lidt . . . Du skal have en Anvisning! (Tager Lommebogen frem.)

Francine.

Aa, det er altfor megen Ulejlighed . . .

Fougasson.

Du vil ikke modtage min Gave? Godt! Pige! Du har en stolt Karakter . . . men hvis Du bilder Dig ind, at Du ligner min elskede Betzy, tager Du grusomt fejl. Farvel! (Hurtig ud.)

6te Scene.

Francine (siden) Hortense.

Francine.

Ja han er gal — det er sikkert nok.

Hortense

(stikker Hovedet ind ad Døren).

Er han gaaet?

Francine.

Ja Frue. — Hør, det var en pudsig Fyr. Han gav mig en Anvisning paa 30,000 frcs. til Deres Velgjørenhedsselskab.

Hortense.

Stakkels Mand!

Francine.

Her er den. Han har en Bog i Lommen,

som han rask væk river Anvisninger ud af til alle og enhver. Han vilde ogsaa give mig en. Og tænk Dem en Gang, saa foreslog han, at jeg skulde gifte mig med en Neger, og saa sagde han: Aa, Du ligner Betzy, min elskede Betzy! Vend Profilen til!

Hortense. .

Du ogsaa! Nej, det er mageløst!

7de Scene.

Hortense. Francine. Hector.

Hector (kommer).

Se her er jeg. Nu har jeg været hos Politiet og faaet Oplysninger om Hr. Fougasson.

Hortense.

Nu er det overflødigt. Han har selv været her.

Hector.

Her?

Hortense.

Ja! (Medlidende.) Aa, det er meget sørgeligt.

Hector.

Hvilket?

Hortense.

Han er gal — aldeles gal.

Hector.

Gal? Nej slet ikke.

Hortense.

Ikke det?

Hector.

Nej — lyne i mine Bakkenbarter! . . .

Hortense.

Men Menneske dog —!

Hector.

Hvad er der?

Hortense.

Kan Du ikke paa nogen Maade holde op med at lade Dig lyne, katte, splitte og splintre og hvad det nu er for noget forskrækkeligt noget altsammen?

Hector.

Aa, om Forladelse! Det er ogsaa en forb . . . — hvad jeg vilde sige — en forskrækkelig Vane. Men for at blive ved denne Hr. Fougasson — ser Du, det skal være saadan en rigtig amerikansk Eventyrer, som har arbejdet sig op fra slet ingenting, og som nu ejer en Formue paa over 40 Millioner.

Francine.

Gud! Jeg Dumrian, som ikke fik en Anvisning.

Hortense.

Nej, det er umuligt: jeg har set ham og talt med ham . . . han vilde hænge sig . . . han gaar altid med et Stykke Reb i Lommen.

Francine.

Og mig vilde han gifte med en Neger.

Hector.

Som sagt, jeg har mine Oplysninger fra Po-

litiet, og de er aldeles paalidelige. Han er en meget bekjendt Personlighed — næsten berømt; han har endogsaa en Gang været Præsident for en af de smaa Republiker i Amerika.

Hortense.

Præsident! Han!

Francine.

Præsident! Død og Pine! . . . aa om Forladelse, Frue!

Hector.

Men hvad sagde han da til Dig?

Hortense.

Han sagde, at jeg lignede hans første Kone, hans elskede Betzy, og af den Grund vilde han have, at jeg skulde gifte mig med ham.

Hector.

Men hvordan blev Du ham da kvit?

Hortense.

Meget let. Jeg sagde blot, at jeg havde skrevet til ham, og at mit Svar var bragt til hans Hotel.

Hector.

Hvad har Du skrevet?

Hortense.

Kort og fyndigt: »De kjeder mig!«

Hector.

Det er brillant! Og dermed tror Du, han lader sig nøje? Han kommer naturligvis igjen.

Hortense.

Det vil jeg da ikke haabe.

Francine.

Gud give, han vilde! Ih, Du Fredsens, 40 Millioner!

Hector.

Der er kun et at gjøre. Jeg maa løbe hen paa Hotellet og se at tale ham til Fornuft; jeg maa gjøre ham begribeligt, at denne Lighed kun er indbildt, og Du kan tro, jeg skal Fan . . .

Hortense.

Hvadbehager?

Hector.

Jeg skal fange ham, fange ham, elskede Kusine! Jeg iler — Farvel!

(Hurtig ud. Francine følger efter.)

8de Scene.

Hortense (siden) Francine og Fougasson.

Hortense.

Han er inkurabel — men man kan maaske vænne sig til det. Den stakkels Hr. Fougasson! — Jeg troede, at han var gal, og saa er han blot Amerikaner! Mit Brev var maaske en Smule uartigt, i Betragtning af, at det er bestemt til en Mand med saa mange Millioner. Men forhaabentlig ser jeg ham aldrig mere.

Francine (kommer).

Frue! Nu er han her igjen!

Hortense.

Hvem?

Francine.

Han ... den gale ...

Hortense.

Hvad siger Du?

Francine.

Det var mig umuligt at forhindre det (afs.).
Ih, Du store! 40 Millioner — ham vil jeg lægge
mig efter! (ud.)

Fougasson

(kommer rasende med et Brev i Haanden).

Aa Frue, Frue — !

Hortense (afs.).

Mit Brev!

Fougasson (peger paa Brevet).

De kjeder mig — De kjeder mig!

Hortense (forskrækket).

Ja, undskyld, men — — —.

Fougasson.

Er det virkelig muligt, at De har kunnet
skrive noget saa grusomt!

Hortense.

Vær ikke vred — — —.

Fougasson.

Og netop nu — nu da jeg begyndte at elske
Dem for Alvor!

Hortense.

Hvadbehager?

Fougasson.

Det, jeg før elskede hos Dem, det var Lig-
heden — nu er det Dem selv.

Hortense.

Men De kjender mig jo ikke.

Fougasson.

Ikke det? . . . De er god, blid, ædelmodig. De taler fire Sprog, og De er musikalsk; De komponerer Romancer . . .

Hortense.

Aldrig!

Fougasson.

Jo De gjør . . . jeg ved det . . . det nytter ikke, De nægter det.

Hortense.

Men jeg forsikrer Dem . . .

Fougasson.

Jeg skulde ikke kjende Dem, jeg, som bestemt kan sige Dem alt, hvad De har foretaget Dem i de sidste otte Dage.

Hortense.

Nej, det er for galt! Men lad os da høre! Hvad bestilte jeg f. Ex. i Gaar!

Fougasson.

I Gaar? (tager sin Lommebog frem.) Lad os se . . . den 29de December . . . (Ser i Bogen.) De kjørte ud Kl. 2 og 25 Minutter . . . i Droske . . . De var hos Handskemageren . . . gjorde derpaa to Visiter . . . en i Rue Saint Dominique d'enfer 42 . . . en i Rue de Trevise 33 . . .

Hortense (forbauset).

Nej, det er mærkværdigt!

Fougasson (ser paa Papiret).

Kl. 4 var De inde hos en Konditor ved Navn Julien . . .

Hortense.

Ja, det er rigtigt!

Fougasson.

Der spiste De 10 Flødeboller . . . Betzy holdt mest af Napoleonskager . . . men det spiller ingen Rolle — jeg gifter mig med Dem alligevel.

Hortense.

Men saa forklar mig dog . . .

Fougasson.

Ganske simpelt, Frue — jeg har ladet Dem udspionere.

Hortense.

Fy, det er uforskammet!

Fougasson.

Da jeg havde i Sinde at gifte mig med Dem, var jeg nødt til at gjøre alt for at lære Dem at kjende.

Hortense.

Men hvordan har De da baaret Dem ad?

Fougasson.

Jeg selv havde ikke Tid til at følge efter Dem; jeg er nemlig kommen til Paris for at ordne en langt vigtigere Sag; jeg skal afslutte en Handel om nogle enorme Partier Kakao og Guano . . . Men jeg fik en paalidelig Mand til at være Spion.

Hortense.

Hvad siger De?

Fougasson.

Jeg underkøbte en Droskekusk, som afstod mig sit Kjøretøj og laante mig sine Klæder. Saa lod jeg min Sekretær forklæde sig, og det er ham, som har kjørt for Dem i de sidste otte Dage ...

Hortense.

Det er umuligt, jeg maatte have fattet Mistanke ...

Fougasson.

Paa ingen Maade. Frue! Jeg skal sige Dem, min Sekretær er en meget intelligent Mand; han skjar Ansigt, saa han lignede en aldeles veritabel Droskekusk, han tog en ny Paryk paa hver Dag, for at De ikke skulde gjenkjende ham, og for at være aldeles sikker paa, at Deres Tjener ikke tog nogen anden Vogn end hans, var han ovenikjøbet saa fornuftig at give ham Procenter i Forretningen.

Hortense.

Jeg kjender ikke Forholdene i Amerika, men i Frankrig anses en Opførsel som Deres for ufor- skammet. Det er ubegribeligt, at De har kunnet gjøre Dem skyldig i sligt. De, som har indtaget en saa fremragende Stilling.

Fougasson.

Hvorledes, De ved —?

Hortense.

Ja, jeg har ogsaa skaffet mig Oplysninger om Dem. Jeg ved meget godt, at De har været Præsident et Sted derovre ...

Fougasson.

Aa, det er ikke værdt at tale om det. Jeg var kun Præsident i fire Dage — og i den Tid blev jeg afsat tre Gange.

Hortense (ler).

Det er ikke muligt!

Fougasson.

Paa Ære, det er sandt! Aa, hvis jeg blot havde været saa fornuftig at lade to og tyve Advokater hænge, saa havde jeg været Præsident endnu.

Hortense.

Hænge! Ih, Du gode Gud!

Fougasson.

Men Betzy vilde ikke have det!

Hortense.

Nej, det kan jeg forstaa.

Fougasson.

Om Fredagen havde jeg besluttet at lade disse 22 Skurke hænge, men saa sagde hun til mig med sin englemilde Stemme (bøs): Vent til i Morgen! og næste Dag var jeg afsat.

Hortense.

Det var godt — for Advokaterne.

Fougasson.

Men om Søndagen kom jeg igjen til Magten og beholdt den til om Mandagen Kl. fem. Jeg havde Pressen imod mig . . . den havde holdt paa mig om Lørdagen, men om Mandagen sagde den, at jeg var en Skandale for Nationen,

og da jeg horte det, sagde jeg til mig selv:
flûte!

Hortense (forbauset).

Flûte!

Fougasson.

Ja, det er et amerikansk Udtryk, som betyder saadan noget lignende som: Forduft! Jeg nedlagde Regeringen, tog min elskede Betzy under Armen, sendte de to og tyve Skurke og hele denne Nation af Idioter et ædelt, knusende Blik — og forsvandt.

Hortense.

Det var en interessant Historie.

Fougasson.

Og nu, Frue, da De kjender min Fortid og mine Bedrifter — nu tør jeg maaske gjøre Regning paa Deres Gunst.

Hortense.

Lad os tale fornuftig sammen! De har en fix Idé, De tror, at jeg ligner Deres Betzy.

Fougasson.

Ak ja, De ligner hende!

Hortense.

Men det er en Fejltagelse. Hun var langt smukkere end jeg: hendes Næse havde f. Ex. en sjælden smuk, gratiøs Bøjning tilvenstre.

Fougasson.

Ja, det er sandt — stakkels Betzy.

Hortense.

Hendes Mund var meget større end min,

hendes Øjne en hel Del mindre og hendes Pande meget lavere.

Fougasson.

Ja, det er sandt — men Ligheden er alligevel storartet.

Hortense.

Desuden er der en anden Hindring.

Fougasson.

En Hindring — den knuser jeg!

Hortense.

Nej, det maa De endelig ikke gjøre — for det er min Fætter.

Fougasson.

Hvad siger De? En Fætter?

Hortense.

Ja, Hector de Courvalin, et rigtig elskværdigt Menneske, som jeg elsker . . .

Fougasson.

Aa! Ti! Kvinde — hold inde!

Hortense.

Og som jeg har i Sinde at gifte mig med med det første: han er gaaet hen paa Hotellet for at tale med Dem.

Fougasson.

Aa! Hortense . . . Frue! De dræber mig . . .

Hortense.

Det gjør mig ondt, men . . .

Fougasson.

De siger altsaa virkelig Nej!

Hortense.

Jeg har jo sagt Dem, at jeg elsker en anden.

Fougasson (trækker Rebet op af Lommen).

Godt, saa lad det ske!

Hortense (angst).

Men Menneske dog, hvad har De i Sinde —?

Fougasson.

Livet er blevet mig en Byrde . . . (Staar op paa en Stol, ser mørkt paa hende og peger paa Væggen).
Ser De det Søm der?

Hortense (ringer og raaber):

Aa Gud, Francine! Hjælp, hjælp!

9de Scene.

De Forrige. Francine.

Francine (kommer hurtig).

Her er jeg, Frue!

Hortense.

Aa, Francine, hvad skal vi dog gjøre? Tænk Dig, han vil hænge sig!

Francine.

Ih Du Fredsens!

Hortense.

Har Du en Sax?

Francine.

Der ligger en her paa Bordet (tager den).

Hortense

(tager en Sax paa sit Sybord).

Og her er en til. (De stiller sig hver paa sin Side af Fougasson med Saxene i Haanden).

Fougasson.

Hvad har De i Sinde?

Hortense.

Vi vil naturligvis klippe Dem ned.

10de Scene.

De Forrige. Hector.

Hector.

Hr. Fougasson var ikke hjemme.

Hortense.

Nej, han er her.

Hector (faar Øje paa ham).

Hvad skal det betyde? Hvorfor er De staaet op paa Stolen?

Francine.

Aa, han vil bare hænge sig.

Hector.

Hænge sig? Jeg tror, spille mig, De er gal, Mand!

Fougasson.

Det gjør mig meget ondt, Højstærede, men naar jeg en Gang har sat mig noget i Hovedet . . . (tager Rebene om Halsen).

Hector.

Vent i det mindste lidt. Her er et Telegram, som var kommet til Dem paa Hotellet. Portneren sagde, De var gaaet herhen og bad mig tage det med til Dem. (Giver ham det).

Fougasson.

Et Telegram! (Aabner det og læser.) Nej!

... Det er storartet! ... Aa! ... Hold paa mig
 ... Betzy er ikke død!

Alle.

Hvad siger De?

Fougasson (springer ned).

Betzy er ikke død! Hun er bleven fisket
 op af Floden ... af Floden ... hun lever!
 (Kysser Telegrammet). Aa Betzy! Min elskede
 Betzy! (Til Hortense). Det gjør mig ondt for Dem,
 Frue, men De maa kunne indse, at som Sagerne
 nu staar, er det mig umuligt at gifte mig med
 Dem, men skulde jeg en anden Gang blive Enke-
 mand ...

Hortense.

Saa er jeg næppe fri.

Fougasson.

Aa, hvem ved ... et Menneske kan snart
 dø ... og det forekommer mig, at den unge
 Mand der ser noget blegnæbbet ud ...

Hector.

Tak skal De have! ... Elskede Kusine,
 Du lovede mig et Svar ...

Hortense (rækker ham Haanden).

Der er det!

Francine (til Fougasson).

Og De lovede mig en Anvisning ...

Fougasson (giver hende en).

Der er den! Tag mit Hampereb med i Til-
 gift, det bringer Lykke. Og nu Farvel alle-

sammen! Jeg iler tilbage til Amerika — til min
elskede Betzy! (Hurtig ud, fulgt af Francine.)

Hector (omfavner Hortense).

Du vil altsaa virkelig være min Kone.

Hortense.

Ja, det vil jeg — spille mig!

Tæppet falder.

Annals of the American Republics - 1810

(Part of the 1810 edition)

Harvard University Library

For the original of this work

See the original

in the original

Original of the

Theaternips

Smaastykker og Monologer.

Udgivet af

Henrik Lindemann.

II.

Kjøbenhavn.

Wm. L. Wulffs Forlag.

Hoffensberg & Trap's Etabl.

1890.

Indhold.

Hatten. Monolog.

Paa tredje Sal. Farce i 1 Akt.

NB. Opførelsesret kan kun erhverves ved
Henvendelse til Udgiveren.

Hatten.

Monolog,

frit efter **Jules Legoux**

ved

Henrik Lindemann.

Oprindelig skrevet for Mlle Reichenberg ved
Théâtre-Français.

Person.

Baronesse de Varjolis.

Handlingen foregaar hos Baronessen paa en Herregaard i Nærheden af Paris.

Baronesse de Varjolis

(kommer. Hun taler til nogen udenfor gjennem den halvt-aabne Dør.)

Farvel saa længe! Mor Jer godt! . . . Nej, jeg kan ikke følge med; jeg er lidt træt . . . Farvel saa længe! (Kommer helt ind.) Endelig er de borte! Det skal gjøre godt at faa Lov til rigtig at hvile ud en Timestid. De vilde endelig have, at jeg skulde gaa med til Ballet, som Folkene har arrangeret . . . Saa havde jeg naturligvis maattet danse, i hvert Fald var jeg ikke bleven fri for at aabne Ballet. Hr. de Savigny havde vist ikke været sén til at engagere mig . . . Apropos Hr. de Savigny — hvor kan jeg have gjort af hans Brev? Sæt, han virkelig tror, at jeg læser det . . . Jeg er vred for Alvor . . . Man skulde ikke tro, en saadan Dristighed var mulig! . . . (Tager Brevet op af Lommen.) Her er det jo! (Hun gjør Mine til at aabne det, men betænker sig og kaster det paa Bordet.)

Aa nej! Jeg kunde gjerne faa Lyst til at læse det strax . . .

(Gaar omkring og ordner noget i Stuen.)

Aa, hvor man har det godt, naar ens Gjæster er forsvundne! Det er udmærket at have gode Venner. Men naar man besøger Folk paa Landet, bilder man sig ind, at man er i et erobret Land. Heste og Vogne skal staa parate hele Dagen, man vil have en Tjener paa hver Finger — Ilden maa aldrig slukkes!

(Mærker, at Lampen osrer, og skruer den ned.)

Og Lamperne aldrig ose!

Haanden paa Hjærtet! Skulde jeg gifte mig, maatte det kun være for at faa en Mand, som ikke alene vilde sørge for min Lykke, men ogsaa for Husets Anliggender

Giftermaal! En vigtig Sag, en meget vigtig Sag! Naar man har været Enke i fire Aar, faar man Smag paa at være uafhængig, man værner sig til at herske . . . det vilde blive svært igjen at underordne sig . . . Nej fy, hvor den Lampe dog osrer! (Hun ringer.)

Der kommer ingen. Hvor kan de være henne allesammen? . . . Aa, nu husker jeg det. Jeg gav dem jo Lov til at gaa til Festen . . . Men Jean fik jo Ordre til at vente i Entreen.

(Aabner Døren paa Klem.)

Jean! Jean! . . . Naa, han er maaske i Færd med at ordne Herrernes Værelser. (Hun skruer Lampen endnu mere ned.)

Gifte mig . . . med Hr. de Savigny, som efter alle Kunstens Regler har anholdt om min Haand. Han er bestemt en stor Original! For

lidt siden kom han tilbage her og saa svært bestemt ud. Saa tog han sin Hat . . . Men Gudbevares! Der ligger den jo endnu! . . . Han maa altsaa have taget sin Straahat paa . . . Nej men tænk, han tog et Brev ud af Hatten — det maa vel have været gjemt bag Baandet, tænker jeg — og saa sagde han: »Fru Baronesse! Jeg traf for lidt siden en fattig Stakkel, som drev omkring udenfor Gaarden. Han spurgte mig, om det paa nogen Maade var muligt at faa bragt til Dem personlig en Lap Papir, som han holdt i Haanden. Jeg lovede at hjælpe ham. Og da jeg i min Lommebog har alt, hvad der behøves, naar man skal føre en Korrespondance, lagde jeg strax Lappen i en Konvolut, som jeg forseglede.«

»Værsaagod, Fru Baronesse, her er Brevet.«
Jeg blev vred.

»Det er sandsynligvis en af Deres fattige«, sagde han noksaa hellig.

»Saa er det i hvert Fald en fattig, som ikke faar noget«, svarede jeg koldt.

»De har haft Ulejlighed til ingen Nytte« . . . og saa puttede jeg Brevet i Lommen. Jeg var rasende. Jeg har jo en Gang for alle sagt, at jeg aldrig vil gifte mig med ham, aldrig i Evighed! Kan han da ikke lade mig være i Fred! Hvis han ikke snart finder det passende at forsvinde herfra, maa jeg rejse.

(Har uvilkaarlig taget Hatten.)

Disse smaa Herrehatte er for Resten nyde-

lige og meget bekvemmere end de skrækkelige Skorstensrør. Jeg kunde have stor Lyst til at købe mig saadan en Ridehat. (Sætter Hatten paa Hovedet og stiller sig foran et Spejl.)

Den klæder mig rigtig godt . . . Der er noget kækt ved saadan en Hat . . . (Tager Hatten af og bukker.)

»Fru Baronesse! Jeg mødte før en fattig Stakkel, som drev omkring udenfor Gaarden . . .«
Ja, jeg véd nok, hvem den fattige Stakkel er! (Hun lær og kaster Hatten fra sig paa et Bord. Et Brev falder ud af den.) Et Brev! Det er ingen Hat — det er en Brevkasse! . . . Et til! Det er slet ikke Hr. de Savignys Hat — det er en Trolldmands!

(Hun tager Brevet op uden at sé paa det og lægger det paa Bordet ved Siden af det andet. Derpaa sætter hun Hatten paa sin Haand og taler til den.)

Hør nu, min gode Hr. de Savigny, synes De ikke, det er bedst, at vi to for sidste Gang taler rigtig alvorlig sammen? Først og fremmest — ingen Overraskelser mere! Er der maaske gjemt flere Epistler i denne interessante Hovedbedækning? (Hun undersøger Hatten.) Nej, det lader ikke til det . . . Men hvad er det? Der findes noget andet . . . Regninger . . . Kvitteringer . . . Nej, nu har jeg aldrig kjendt Mage! Han bruger ligefrem Hatten som Skrivebord! Ja, det kan man kalde originalt! . . . Men lad os komme tilbage til vor alvorlige Samtale. Allerførst maa

vi have en klar Fremstilling af vore respektive Forhold.

Jeg er Enke og sér endnu ganske net ud . . .
Jeg er beskeden, ikke sandt? Jeg har lidt Formue,
lidt Forstand og et Hjærte, som er fuldstændig
frit.

De er ugift, hører til samme Samfundsklasse
som jeg, er saa heldig at eje en Formue, der kan
maale sig med min, og et Ydre, som kan smigre
en Kvindes Egenkjerlighed. Jeg indrømmer gjerne,
at De er kvik — en lille Smule, en ganske lille
Smule ironisk, synes jeg — og saa en hel Del
excentrisk. Med ét Ord — De er en gentleman.
For saavidt kunde der altsaa ikke være noget til
Hinder for den Forening, som De synes at efter-
tragte saa ivrig. Men nu kommer vi til Hjærte-
anliggenderne.

Jeg sér Dem for mig, og jeg forstaar Dem
fuldkomment.

»Hjærtet, Fru Baronesse, det Hjærte, som
banker i mit Bryst, er ungt som var jeg sexten
Aar. Man bebrejder mig, at mit Liv har været
lidt stormfuldt, men . . .«

Vil De bare tie stille! Hvor kan det dog
falde Dem ind at tale til en Dame om saadan
noget!

»De kan være ganske rolig, Fru Baronesse,
jeg skal ikke sige andet end den rene Sandhed.«

Naar jeg blot var rigtig sikker paa, at han
nu ikke mere er bunden paa nogen Maade . . .

(Standser pludselig og kommer længere frem.) Hvad er det? . . . Jeg synes bestemt, jeg hørte nogen gaa derinde i den anden Stue. Nogen? Det er naturligvis ham — det er Hr. de Sagvigny! Jeg er vis paa det. Han har bestukket Jean for at faa Lejlighed til at være alene med mig. Fy, det er skjændigt! (Gaar hurtig hen til Døren og drejer Nøglen om i Laasen) Fy, skam Dem! Det er en lav Handling, De gjør Dem skyldig i!

Kompromittere mig for sin Fornøjelses Skyld! Det er det, han vil. . . . Han sukker og beklager sig. . . . Men jeg skal narre ham. . . . (Ved Døren) Ja, jeg skal læse Brevet, kjære Ven, jeg skal læse det nu strax! Men vær nu god og fornuftig! Gaa! Gaa endelig! Jeg beder saa bønlig derom! Siden skal vi tale sammen . . . i Aften . . . det lover jeg! . . .

Nu hører jeg ham ikke mere. (Hun aabner Døren, kigger ud i Entreen og gaar derpaa atter frem paa Scenen.) Der var ingen. Han er gaaet sin Vej. Var det virkelig ham? Maaske har jeg ladet mig narre af et Vindstød, som susede i Korridoren og sukkede i Dørsprækkerne! . . .

Uh! Jeg er bleven helt ilde tilmode, nervøs, utilpas . . . ja, rigtig utilpas. . . . Men hvis han nu ikke var derinde i den anden Stue, saa har jeg gjort ham Uret, talt ondt om ham uden mindste Grund. . . . For at gjøre min Fejl god igjen, er det vel bedst, jeg læser hans Brev, skjønt jeg ikke antager, at det indeholder noget nyt. (Hun

tager det ene Brev og vil aabne det, men standser og sér paa det andet.) Ja men nu gjælder det om ikke at tage fejl. Jeg vil læse det Brev, som er bestemt til mig — men hvilket af dem er det? De er akkurat lige store og uden Adresse. To stumme Tvillingsøstre i hvide Kjoler! Men det ene er til mig . . . han gav mig det jo selv . . . det er alt-saa min Ejendom. Men hvilket? Hvilket? Hvad skal jeg gribe til i dette Tilfælde? Her er min Finfølelse virkelig sat paa en forskrækkelig Prøve! . . . Før havde jeg ikke den ringeste Lyst til at læse dette Brev — og nu brænder jeg af Utaalmodighed efter at aabne det! Aa, jeg faar en Idé! Jeg lægger begge Brevene tilbage i Hatten og tager et af dem paa maa og faa. Det første, jeg faar fat i, er mit, om der da ellers er et hjælpende Forsyn til!

(Hun lægger begge Brevene i Hatten, tager et af dem, aabner det og læser efter at have betænkt sig et Øjeblik.)

»Det er snart et Aarhundrede siden, jeg sidst skrev til Dig . . .«

Nej, det er ikke til mig! Forsynet har taget fejl. . . . Saa maa det altsaa være det andet. (Aabner det og læser.) »Naadige Fru Baronesse! Bliv ikke vred, fordi jeg tager min Tilflugt til Deres uendelige Godhed og paany anmoder Dem om en lille Hjælp . . .«

Men hvad er dog det for noget? . . . Det er jo et Brev fra den gamle Krybskytte Joannin. Hans Kone er syg, Medicinen er saa dyr . . . o.

s. v. Der er ikke andet i Konvolutten. Det var altsaa sandt! Brevet er virkelig fra en fattig Stakkel . . . og jeg, som troede, som haabede. . . . Naa! Lad os ikke tænke mere paa det! . . .

Men hvis det nu virkelig drejer sig om min Lykke — ? . . . Og det er mig selv, som har forødt dem . . .

(Læser mekanisk de første Linier af det andet Brev, som ligger paa Bordet.)

»Det er snart et Aarhundrede siden, jeg sidst skrev til Dig, min højt elskede Veninde . . .«

»Min højt elskede Veninde.« Det var godt, jeg læste det! . . . Nej, nej! Det var meget slemt. Men er hans Handlemaade ikke meget, meget værre? Hvor kan han dog saa hurtig søge at trøste sig over, at han ikke fik mig! . . . Aa! Jeg hader ham! Det var en højere Indskydelse, som fik mig til at sige nej! . . . Lad os sé, hvilke Fraser han bruger, naar han til en anden skriver det samme, som han i Gaar med saa varme Ord sagde til mig . . . (Læser)

»Det er snart et Aarhundrede siden, jeg sidst skrev til Dig, min højt elskede Veninde, men jeg vil gjøre Bod for min Synd. I Morgen tager jeg til Paris, og jeg har i Sinde at besøge Dig om Aftenen.«

Han taler da i hvert Fald rent ud af Posen! (Læser)

»Jeg er højst ulykkelig og trænger til Trøst« . . .
Ja, det kan jeg forstaa.

»Du véd jo bedre end nogen anden, hvilken alvorlig og inderlig Beundring jeg nærer for Fru de Varjolis. Du véd ogsaa, at jeg i over et Aar ikke har haft noget højere Ønske end at blive hendes Mand. Hun er saa god, saa smuk, saa klog og alligevel saa beskeden, saa alvorlig — hvor megen Umage hun end gjør sig for at skjule det — kort sagt, ingen kunde bedre end hun gjøre en hæderlig Mand lykkelig! Men — i Gaar har hun givet mig Afsked paa en saadan Maade, at jeg ikke har andet at gjøre end at gaa min Vej. Og det gjør jeg ogsaa nu.«

(Rørt)

Ja men jeg vil slet ikke have, at han skal gaa sin Vej! . . .

(Læser videre) »Kjære, gamle Tante! Hvis min gode Moder endnu var i Live, vilde jeg søge en Havn hos hende. Men hun kan ikke mere trøste mig, og derfor kommer jeg til Dig, min ældste og bedste Ven. Du er den eneste, som maa sé mig græde. Din inderlig hengivne og taknemmelige

René de Savigny.«

(Dybt rørt) Nej, han skal ikke rejse saa langt bort for at græde. Hvis han blot vil komme til mig, vil vi græde sammen og blive gode Venner! Stakkels René! Mit Koketteri har altsaa voldet ham saa megen Sorg! Jeg har gjort ham stor Uret . . . men jeg vil gjøre alt godt igjen, saa godt, som jeg kan! . . . Hvad er det? En Efter-

skrift . . . (Læser) »Jeg vil ikke slutte i lutter Bedrøvelse. Mit Besøg her har ogsaa sin humoristiske Side. Tænk Dig, jeg har ikke i mit Værelse her kunnet finde et eneste Gjemme, som kan lukkes med Nogle . . .«

Hvad for noget — ? (Læser) »Her er en Hædersmand ved Navn Jean. Han er Tjener og for Resten den personificerede Nysgjærrighed. Han sværmer for at læse andre Folks Breve; mine kaster han sig glubsk over, saa snart jeg vender Ryggen til. Langt om længe har jeg opfundet en Methode, som er ganske praktisk. Jeg gemmer mine Breve og Papirer i mit Hattefôr. Det er heldigvis endnu aldrig faldet ham ind, at en Hat har godt af at blive børstet en Gang imellem!«

Nej, det er mageløst! Og jeg, som var overbevist om, at mine Gjæster havde det udmærket hos mig! Jeg vil haabe, de faar det bedre hos . . . hos os. Hos os! Naar jeg tænker paa, at der maaske aldrig var blevet noget af det Parti, hvis Jean ikke havde været saa doven, som han er. . . . Den kjære, gode, rare Jean! Han skal have en brillant Dusør — fordi han aldrig børstede Hatten!

Tæppet falder,

Paa tredie Sal.

Farce i 1 Akt,

frit efter **Wilhelm Mejo**

ved

Henrik Lindemann.

»Paa tredie Sal« er i Sæsonen 1889—90
opført mange Gange paa »National«s Theater,
hvor Fruerne Constance Rasmussen og Betzy
Petersen, Frk. Lincke, samt d'Hrr. Ferd. Ras-
mussen, Kreutzer og Kallberg ved deres kvikke
Spil bidrog meget til Stykkets Succes.

Personerne.

Peter Carlsen, Fotograf.

Caroline, hans Kone.

Bjørn, Partikulier.

Betty, hans Kone.

Svik, Barber.

Albertine, Tjenestepige hos Bjørn.

Handlingen foregaar i Kjøbenhavn hos Bjørn.

En elegant Stue hos Bjørn. Dør i Baggrunden. Side-døre. I Forgr. til H. et Vindue. Foran dette et Skrivebord og en Stol. Paa Skrivebordet staar bl. a. en lille Vase. Til V. i Forgr. et Bord og nogle Stole. I Hjørnet til V. i Baggr. en Sofa; foran denne et Bord og to Stole. Paa Sofaen ligger Fru Bjørns Overstykke og Hat. I Hjørnet til H. i Bagg. et Bogskab.

1ste Scene.

Albertine. (Siden) Svik.

Albertine

(banker Støvet af en Lænestol.)

Puh! Jeg kan ikke mere! (Tørrer sig med For-klædet over Panden.) Men der hjælper ingen »kjære Mo'er«. Færdig skal jeg være! (Banker igjen.) Naar det endda var Fruen jeg tampede løs paa. . . . (Banker stærkere, men holder pludselig op.) Aa! Jeg Tosseho'ide! Her staar jeg og er nær ved at slide Livet af mig, skjønt det er sidste Dag, jeg er i denne Kondition. Nej Tak! Det skal vi dog ikke have noget af!

Svik

(fra Baggr. med en Buket i Haanden.)

Aa, der er hun, den guddommelige Kvinde!
 . . . Nej, jeg tog fejl. det er kun en tjenende
 Aand!

Albertine (vender sig om).

Hr. Svik! Ih sé, Goddag! Det er længe
 siden, jeg har haft den Fornøjelse . . .

Svik (afs.)

Tine! . . . Føj — hun kjender mig!

Albertine.

Hvad vil De her? Min nuværende Herre
 barberer sig jo selv.

Svik.

Det er ikke Herren, jeg søger. Tine! De
 har hidtil været indviet i mit Hjertes Mysterier,
 og De har ikke svigtet min Tillid. . . . Altsaa —
 kort og godt — jeg er skudt i Deres bedaarende
 Frue.

Albertine.

I min Frue! Ha ha ha! De er altsaa sta-
 dig den samme. Altid forelsket i gifte Koner!
 Hvorfor aldrig i en ung Pige?

Svik.

Det er for kostbart! I Dag en Skovtur, i
 Morgen en Koncert, Presenter i Massevis, kolossale
 Udgifter . . . det er ikke noget for mig. En gift
 Kone derimod — hun er saa fordringsløs. Hun
 forlanger ikke Presenter — de kunde nemlig let

vække Mistanke. Hun er fornøjet med et Par Blomster, — og det er jo til at overkomme.

Albertine.

Men hvor har De lært Fruen at kjende?

Svik.

I Theatret! En mærkværdig Historie! Jeg har i flere Aar barberet og friseret en Skuespiller, som er forskrækkelig glemsom af sig . . . han husker nemlig aldrig at betale; men en Gang imellem giver han mig et Par Fribilletter. For kort Tid siden kom jeg paa den Maade i Theatret paa en Staaplads. Huset var udsolgt og alle Siddepladser optagne. Kun en eneste Stol i Parkettet var ledig. Der var en skrækkelig Hede i Theatret, og da der var spillet et Par Akter, var jeg saa træt af at staa, at jeg næppe kunde udholde det. En ældre gemytlig Herre, som stod ved Siden af mig, lagde Mærke til, at jeg befandt mig ilde, og han sagde til mig: »Sæt Dem bare der; det er Theaterlægens Plads, og han kommer vist ikke i Aften.« Jeg fulgte naturligvis hans Raad og gjorde mig det mageligt paa Doktors Plads. Men jeg har næppe siddet der i fem Minuter, før en Herre banker mig paa Skulderen. Jeg vender mig om, Herren vinker ængstelig til mig og beder mig om at følge med, jeg gaar med ham op i Foyeren . . . og hvad sér jeg dèr. En Dame besvimet, liggende paa en Sofa og omringet af en halv Snes forskrækkede Tilskuere. Herren skubber dem tilside

og siger: »Plads, mine Damer og Herrer, Plads! Her er Theaterlægen.«

Albertine.

Theaterlægen? De?

Svik.

Ja, naturligvis. Jeg sad jo paa hans Plads, og saa troede de, at jeg var Doktoren. Jeg blev ganske forbløffet . . . Hvad skulde jeg gjøre? Damen var nydelig. . . . En elegant Fod . . . stadse-
lig Figur . . . herlige Former . . . aa, Tine!

Albertine.

Føj, Hr. Svik!

Svik.

Pludselig raaber en af Damerne: »Hun kvæ-
les, Hr. Doktor, hun kvæles! Skal vi knappe
Kjolen op?«

Albertine.

Naa, og De — ?

Svik.

Ja, det havde jeg ikke noget imod. Aa, Tine, jeg tilgiver aldrig min Fader, at han ikke har ladet mig blive Læge. Det er en mageløs inter-
essant Bestilling! Jeg blev staaende som forstenet ved Synet af den skønne Kvinde, men pludselig trykker man mig en Pen og et Stykke Papir i Haanden og siger: »Skynd Dem, Hr. Doktor, skriv noget op til hende.«

Albertine.

Og hvad gjorde De saa?

Svik.

Hvad skulde jeg gjøre? De trængte allesammen ind paa mig og forlangte en Recept. I min Fortvivlelse greb jeg Pennen, kradsede et Par Kragetæer paa Papiret og satte en mægtig Krusedulle under. En af Theatrets Funktionærer blev øjeblikkelig sendt afsted med Recepten, og tænk Dem . . .

Albertine.

Apothekeren rev den naturligvis i Stykker?

Svik.

Nej . . . Funktionæren kom tilbage med en Flaske Medicin! Hvad Mennesket har læst, og hvad Flasken indeholdt, det maa Guderne vide. Det var en underlig gulgrøn Vædske. Da en af Tilskuerne tyllede noget af den i den besvimedede Dame, var jeg selv nærvædt at besvime af Forskrækkelse. Men tænk Dem min Forbavselse, da Damen kommer til sig selv, rækker mig Haanden, siger, at jeg har frelst hendes Liv og beder mig besøge hende, saa snart hendes Mand kom hjem; Han var for Tiden ved et Badested. Men det varede mig for længe! Jeg mødte hende forleden Dag paa Gaden, jeg tiltalte hende, men hun svarede mig saa koldt og fremmed . . . jeg kan ikke længere holde det ud — og her er jeg!

Albertine.

Herren er slet ikke rejst endnu; han sidder derinde (peger til H.) og spiser Frokost sammen med Fruen.

Svik.

Fy for Pokker!

Albertine.

Tag Dem i Agt! Sæt, han saa Dem her.

Svik.

En Mand som jeg kan aldrig komme i Forelegenhed. Som Barbér kommer jeg i alle Huse, og jeg har mange Jern i Ilden. Jeg anbefaler Herskaberne Kokkepiger, Stuepiger og Ammer.... Figaro her, Figaro der! . . . Endvidere er jeg Agent i forskjellige Brancher . . . Pudder . . . Brystpastiller . . . Rottekrudt . . . Har De Lyst at smage — ?

Albertine.

Rottekrudt . . . nej, ellers Tak!

Svik.

Jeg har altsaa let ved at finde et Paaskud. Foreløbig vil jeg imidlertid forsvinde. Gjør mig den Tjeneste at bringe Deres Frue denne lille Blomsterhilsen.

Albertine.

Nej saamænd om jeg vil! Fruen har slet ikke fortjent at faa Blomster. I Morges blev hun tilfældigvis Vidne til, at Herren — den gamle Synder — vilde kysse mig. Jeg er naturligvis saa uskyldig som et Barn, men alligevel sagde hun mig op; jeg skal rejse endnu i Dag.

Svik.

Bryd Dem ikke om det. Jeg skaffer Dem en

anden Plads strax, oven i Kjøbet her i Huset, hos Fru Carlsen paa tredie Sal.

Albertine.

Paa tredie Sal? Der bor vi jo.

Svik.

Rigtigt! Fru Carlsen bor jo nu paa fjerde Sal, siden Deres Herskab er flyttet ind her . . . det glemmer jeg altid. Jeg skaffer Dem Tjenesten og løber strax op til Fruen for at bringe alt i Orden. Og saa besørger De jo nok min Buket?

Albertine.

Herren skal altsaa virkelig tages ved Næsen?

Svik.

Hvad skal man sige? Jeg er jo Barbér. Farvel, min Engel! (Omfavner og kysser hende.)

Albertine.

Naa da! Afsted med Dem!

Svik.

Jeg flyver — til fjerde Sal! (Ud i Baggr.)

Albertine.

Uf! De Mandfolk! . . . Hvad skal jeg gjøre med den sølle Buket? Lad Herren faa den! Der staar jo en tom Vase paa hans Bord. (Sætter Buketten i Vasen paa Skrivebordet.)

2den Scene.

Albertine. Bjørn og Betty (fra H.).

Betty.

Du kan spare Dine Bemærkninger! Hun skal ud af Huset endnu i Dag.

Bjørn (i Slaabrok).

Men kjæreste Betty, det er jo en skrækkelig Uretfærdighed! Pigen er aldeles uskyldig.

Betty.

Uskyldig! Jo Tak! Skulde jeg ikke tro, hvad jeg har sét med mine egne Øjne. Jeg betaler hende en halv Maanedes Løn, og saa rejser hun øjeblikkelig.

Albertine.

Fruen kan være ganske rolig. Jeg tager hellere afsted i Dag end i Morgen. En dygtig Pige kan altid faa Plads. Jeg har lige faaet Tilbud om en, som er meget bedre end denne. (Ud i Baggr.)

Bjørn (til Betty).

Igjen et Offer for Din vanvittige Skinsyge.

Betty.

Jeg skinsyg? Paa Dig? Gud, hvor Du er indbildsk!

Bjørn.

Nu har vi været gift i 5 Aar, og i den Tid har vi haft 49 Tjenestepiger. I Morgen kan Du holde Jubilæum.

Betty.

Og hvem er Skyld deri? Ingen andre end Du! Det er skrækkeligt, at en Mand i Din Alder kan være saa umoralsk.

Bjørn.

Aa hvad . . . en uskyldig Spøg!

Betty.

Min kjære, første Mand vilde aldrig have glemte sig selv i den Grad.

Bjørn (afs.).

Der er hun igjen med sin første Mand! Aa, de Enker! Det er ikke nok med, at de piner den levende Mand, de kan ikke en Gang lade den døde have Ro i Graven. (Højt). Naa, lad os nu ikke tale mere om den Bagatel, min søde Pige . . . Du skal faa en ny Kjole.

Betty.

Du skulde være lidt mere forsigtig. Sæt jeg fandt paa at gjøre Gjengjæld. Du har vist ført et nydeligt Liv i de fjorten Dage, jeg har været borte.

Bjørn.

Vær nu god, min Engel . . . Du skal faa en Silkekjole. Men lad mig saa have Fred. Jeg spørger jo ikke, hvad der er passeret Dig i de fjorten Dage. Efter at Du var besvimet i Theatret, sagde Doktoren, at Du skulde tage lidt paa Landet. Gjorde jeg Indvendinger? Nej tvertimod, jeg var saa hjærtensglad, da Du rejste.

Betty.

Bjørn!

Bjørn.

Naturligvis fordi jeg vidste, at Du vilde have godt af den friske Luft!

Betty.

Det nytter ikke, hvad Du siger. Du er en

gammel Don Juan! Men tag Dig i Agt! Tror Du maaske ikke, der er nogen, som gjør Kur til mig?

Bjørn,

Jo, desværre . . .

Betty.

I Morges, da jeg rejste hjem, var jeg alene i Kupéen med en ung Herre.

Bjørn.

Hvad!

Betty.

En meget dannet Mand, som havde gjort mange Rejser. Aa, han var saa elskværdig, saa opmærksom og omhyggelig for mig . . .

Bjørn.

Hør véd Du hvad, Betty . . .

Betty.

Du kan være ganske rolig. En Kone som jeg kjender sine Pligter. Jeg har Gudskelov Principer.

Bjørn.

Ja men kvindelige Principer . . . hm . . .

Betty.

Jeg tænkte paa Dig og paa vort Barn. Min søde lille Edvard! Er Barnepigen endnu ikke kommen hjem med ham?

Bjørn.

Det lader ikke til det. Hvor Pokker bliver den Drabant af?

Betty.

Drabant! Et toaars Barn! Dit udtrykte Billede!

Bjørn.

Ja, det paastaar Folk jo rigtignok.

Betty.

Men Gud, der falder mig noget ind! Barnet skal have sin Mælk, og nu har vi ingen Pige. Jeg kan da ikke selv gaa i Kjøkkenet fra Morgen til Aften.

Bjørn.

Nej, der sér Du! Lad os beholde Time!

Betty.

Ja, det kunde Du lide! Aa, Bjørn, Du er sunket dybt. (Tager sit Overtøj og Hatten, som ligger paa Sofaen.) Jeg gaar strax hen paa Fæstekontoret. Jeg skal nok finde en anden.

Bjørn.

Nummer 50! Hurra!

Betty (medens hun tager Overtøjet paa).

Aa, Bjørn, Du er ikke som min første Mand!

Bjørn.

Nej, Gudskelov, for saa var jeg død. Ja ja, min Pige, gaa Du kun, saa kjøber jeg Dig en ny Kjole imens.

Betty.

Silke!

Bjørn.

Første Sort! Fra Schiellerup!

Betty (blidere).

Bjørn, Du er dog alligevel ikke . . .

Bjørn.

Som Din første Mand — Tak, det véd jeg.

Betty.

Farvel! (Ud i Baggr.)

3die Scene.

Bjørn (ene).

God Kone . . . men skinsyg . . . uden mindste Grund. At mistænke mig for at lægge an paa Tine . . . Nej, jeg stræber højere . . . op paa fjerde Sal til den smukke Fru Carlsen. Aa, det er en fortryllende Enke! Jeg har jævnlig besøgt hende . . . natursigvis i al Tugt og Ære. Jeg bringer en Gang imellem noget Vasketøj derop; for at min Kone ikke skal ane Uraad, har jeg købt en Extraforsyning af Flipper og Manchetter. Det er en dejlig Kvinde, den Fru Carlsen! Hun taler af og til lidt forblømmet om sin Mand, som hemmelig har forladt hende. Naa ja, det kjender vi nok! I det halve Aar, jeg har boet under Tag med hende, har jeg ikke set nogen Mand. Hun trængte til Beskyttelse og gode Raad, jeg har, naar jeg selv skal sige det, et blødt Hjærte og derfor skilte jeg hende af med forskellige Ting — f. Ex. denne Slaabrok — naar hun trængte til Penge. (Det banker). Kom ind!

4de Scene.

Bjørn. *Caroline* (fra Baggr. med en stor Æske).

Caroline.

Ah, Hr. Bjørn . . .

Bjørn (afs.).

Det er hende! (højt). Bedaarende Frue! De
gjør mig den Ære . . .

Caroline.

Det er Deres Frue, jeg ønsker at tale med
. . . Med det samme vilde jeg bringe Dem Deres
Vasketøj. (Giver ham Æsken og en Regning). Vær-
saagod, her er Regningen.

Bjørn (afs.).

Død og Pine! Min Kone maa ikke sé Tøjet!
(Raaber ud ad Døren i Baggr.). Tine! Tine! (Lægger
Regningen paa Skrivebordet). Jeg vil foreløbig sætte
det derind. (Sætter Æsken ind i Værelset til H. og
kommer strax efter tilbage).

Caroline.

Jeg hører, at Deres Frue er kommen hjem?

Bjørn.

Ja, desværre.

Caroline.

Desværre! Saadan en yndig Kone! Ak, var
jeg blot i hendes Sted!

Bjørn.

Ja, det vilde jeg ogsaa ønske. (Klapper hende
paa Kinden).

Caroline.

Hr. Bjørn! Hvor kan det dog falde Dem ind . . . Jeg maa bede Dem for Fremtiden forskaane mig for Deres Besøg. Alle Beboerne her i Huset taler om os, og hvis De ikke vil lade mig være i Fred, bliver jeg nødt til at flytte.

Bjørn.

Hyad? Vil De flytte? Skal jeg ikke mere aande den samme Luft som De!

Caroline.

Jeg er desuden ikke tilfreds med min Lejlighed. Mine Kunder klager over de mange Trapper. — Ja, da jeg endnu boede her paa tredie Sal, . . . (Ser sig om). Hvor mange lykkelige Erindringer knytter der sig ikke til disse Værelser . . . og endnu haaber jeg . . . maaske forgjæves . . .

Bjørn (afs.).

Igjen den gamle Historie med Manden. (højt). Stakkels, forladte Kvinde! Hvis jeg kan trøste Dem . . .

Caroline.

Jeg behøver hverken Deres Hjælp eller Deres Trøst. Ved Flid og Sparsommelighed er det lykkedes mig at forbedre mine Forhold saa meget, at jeg nu igjen kan holde en Tjenestepige. Tine, som tjener her hos Dem, skal rejse, og jeg er ikke tilbøjelig til at fæste hende. Jeg kommer for at tale med Deres Frue om hende.

5te Scene.

De forrige. Tine (fra Baggr.).

Tine.

Fruen fra fjerde Sal! (Bliver staaende i Baggr.).

Bjørn (afs.)

Tine i Tjeneste hos hende! Det manglede bare. (højt). Min Kone er ikke hjemme, og jeg for mit Vedkommende kan aldeles ikke anbefale Tine.

Caroline.

Hvorfor ikke?

Bjørn.

Hun er næsvis, sladderagtig og slem til at slaa i Stykker.

Tine (afs.).

Nej, det er storartet!

Bjørn.

Desuden er hun letsindig og umoralsk — og Moralen sætter jeg over alt andet.

Tine (kommer frem).

Nej hør, véd De hvad . . .

Bjørn (afs.)

Fy for Pokker! Hun har hørt, hvad jeg sagde!

Tine.

Hvis jeg var sladderagtig, kunde jeg fortælle nogle ganske nette Historie.

Bjørn.

Nej Tak . . . vi bryder os ikke om at høre Historier. Bring mig min Overfrakke og min Hat.

Tine.

Jeg næsvis! Og slem til at slaa i Stykker . . . Nej, det er for galt!

Bjørn.

Frakken og Hatten, siger jeg!

Tine.

At man skal lade sig bagtale saa skammelig af saadan en gammel . . .

Bjørn.

Frakken og Hatten for Fanden!

Tine.

Ja, vent lidt! Jeg maa først have Luft, ellers revner jeg af Raseri! (Ud til V.)

Caroline.

Ej, ej, Hr. Bjørn, det lyder noget mistænkeligt.

Bjørn.

Bagtalelse! Skændig Bagtalelse! Hun vil hævne sig, fordi hun er bleven sagt op.

Tine.

Her er Hatten og Frakken . . . Men det siger jeg Dem, at hvis De ikke tager Deres Ord i Dem igjen . . .

Bjørn.

Stille! (Til Caroline). Undskyld . . . (Han tager Slaabroken af og lægger den paa Lænestolen ved

Skrivebordet; til Tine). Hold dog Frakken noget højere . . . De sér jo, Fruen er her . . . og jeg er i Skjorteærmer . . .

Tine.

(svøber ham ind i Frakken).

Er det nu godt?

Caroline.

Hør, Tine, jeg vil nok fæste Dem. Naar kan De tiltræde Tjenesten?

Tine.

Øjeblikkelig.

Caroline.

Det er tidsnok, naar De kommer i Aften. — Farvel, Hr. Bjørn . . . farlige Nabo! Glem nu ikke, hvad jeg har sagt Dem!

Bjørn (som med Besvær har faaet Frakken paa).

Farvel, Frue, Farvel . . . (Til Tine). Hvis nogen skulde spørge efter mig, kan De sige, at jeg er her strax igjen. Lille Tossehoved, som tager alting saa alvorlig . . . (Klapper hende paa Kinden).

Tine.

Naa da! Væk med Fingrene! (De gaar ud i Baggr.).

6te Scene.

(Scenen staar tom et Øjeblik; derpaa kommer Carlsen fra H.).

Carlsen (med en lille Rejsetaske i Haanden).

Her er ingen . . . Gudskelov! Hvis jeg havde

mødt min Kone, var jeg rimeligvis besvimet — af lutter Glæde! Heldigvis stod Kjøkkendøren aaben; jeg behøvede ikke at gjøre Brug af min Hovednøgle. — Endelig er jeg atter i min egen Wigwam efter hele to Aars Fraværelse! (Lægger Rejse-tasken paa Bordet i Baggr. til V.). Var det ogsaa rigtigt, at jeg saa pludselig forlod min kjære Caroline? Men hvad skulde jeg gjøre? Mine talrige Rykkere plagede mig saa ubarmhjærtig, at jeg ikke havde nogen anden Udvej. Jeg drog til Afrika som Fotograf for en Naturforsker. Hvad har jeg ikke oplevet dernede! Jeg har truffet Aber, der saa ud som Mennesker, og Mennesker, der saa ud som Aber! Hundreder af Gange har jeg været udsat for at blive ædt af Løver, i otte Maaneder havde jeg den gule Feber, og saa snart jeg kom mig, blev jeg bidt i Benet af en Krokodille, som var lige ved at tage hele min Krop i Forvaring. Under en Kamp med en vild Nation blev jeg tagen til Fange, jeg ventede allerede at blive skalperet, men i sidste Øjeblik kastede Høvdingens Datter sine sorte Øjne paa mig og drog mig til sit sorte Bryst. Hendes sorte Ravnefader blev rørt, han gav os sin Velsignelse — og jeg var reddet. Hun var saa bedaarende, saa øm og lidenskabelig, hun elskede mig med ægte afrikansk Varme. Kun en eneste Fejl havde den lille Prinsesse . . . hun sværmede for Menneskekjød . . . det var hendes Livret, og hun kunde spise enorme Portioner deraf. Men hvad skal

man sige, hvilken Evadatter har ikke en eller anden Skavank? Saadan noget skal man se igjennem Fingre med. Men snart opdagede jeg, at hendes Hjærte var lige saa sort som hendes Hud. Hun havde i Sinde at bruge mig til Ragout! Jeg stod allerede paa Spisesedlen. Det kølnede min Lidenskab! Jeg stak af om Natten, mødte næste Dag en Karavane og naaede efter nogen Tids Forløb sammen med de andre Kameler Kamerun. Der blev jeg greben af Hjemvé, jeg tog afsted med den første Europa-Damper — og her er jeg! . . . For at formilde min Kone har jeg medbragt en kostbar Gave, som hun uden Tvivl vil blive henrykt over. (Sér sig om.) Men Død og Plage, hvor her er blevet fint! Ny Tapeter, ny Møbler . . . (aabner Døren til V.) og derinde med! Det er jo ligefrem en storartet Elegance! Min Kone maa have tjent Penge, mens jeg har været borte. Naa, det er sandelig ingen Skade til! (Han undersøger Møblerne, Skilderierne osv.)

7de Scene.

Tine (fra Baggr.) Carlsen.

Tine (afs.)

En fremmed Herre . . .

Carlsen.

Min Kone? . . . Nej, en Tjenestepige . . .
Se se, min Kone har faaet Raad til at holde
Pige . . . (Til Tine) Goddag, lille Ven.

Tine (afs.)

Lille Ven! Naa, han er af den Slags. (højt.)
Hvordan er De kommen her ind?

Carlsen.

Gjennem en lukket Dør . . . som jeg aabnede . . . med en Nøgle . . . oven i Kjøbet en Hovednøgle.

Tine.

En Hovednøgle?

Carlsen.

Ja, her er den. (Viser hende en Nøgle) Vil De sige til Deres Frue, at her er en Herre, som ønsker at tale med hende . . . ikke andet . . . jeg har i Sinde at overraske hende.

Tine.

Fruen er gaaet ud.

Carlsen.

Hvad? Den Æsel af en Portner sagde, at hun var hjemme. Han kjendte mig strax, lo i Skjæget og sagde: »Naa, det kan nok hænde sig, at Fruen vil blive glad, naar hun sér Dem igjen.«

Tine (afs.).

Han har en Hovednøgle, og han kjender Fruen? Hvem kan det dog være?

Carlsen.

Da Deres Frue ikke er hjemme, vil De maaske være saa god at sørge for lidt Frokost til mig.

Tine.

Ja men jeg maa dog først vide . . .

Carlsen.

Hvad jeg vil have at spise? Lad mig faa, hvad Huset formaar — og saa en Bajer — jeg er rædsom tørstig.

Tine.

Nej, jeg mente, hvem De er.

Carlsen (afs.)

Rigtigt! Hun kjender mig jo ikke. Foreløbig vil jeg vedblive at være incognito. (højt) Jeg er . . . det vil sige . . . jeg er ventet med Længsel . . . det haaber jeg i det mindste . . .

Tine (afs.)

Det er vel sagtens en Slægtning af Herren. Han sagde jo, at hvis der kom nogen . . .

Carlsen.

Naa, hvad bliver det til med Frokosten?

Tine.

Nu gaar jeg, nu gaar jeg! (afs.) Der er nu alligevel noget fordægtigt ved ham. (Ud i Baggr.)

18de Scene.

Carlsen (ene).

Lidt bornert, men ellers ganske net. Mærkværdigt, at jeg, til Trods for mine afrikanske Erfaringer, endnu har Smag for det smukke Kjøen. Her resikerer jeg i det mindste ikke at blive spist op af lutter Kjærlighed. I Morges f. Ex. i Ku-péen . . . aa, det var en dejlig Kvinde! Jeg var lige ved at gjøre hende en Kjærlighedserklæring, men i det samme naaede vi Stationen, og jeg

skiltes fra hende uden at tage Afsked. Det var ganske vist uhøfligt — men hvad gjør det? Jeg tænkte kun paa min Kone. Aa, Caroline! (Han faar Øje paa Slaabroken). Hvad er det? En Herreslaabrok! Her — hos min Kone! . . . Nej . . . det er jo min egen! Naturligvis! Jeg kan tydelig kjende den igjen! Gudskelov! Jeg begyndte at faa saadan en underlig Fornemmelse her . . . (føler paa Panden.) Min Slaabrok! Aa, Herregud! Min Kone har altsaa stadig ventet paa mig og forberedt alt til min Modtagelse. (Han tager Slaabroken paa og lægger sin Frakke paa Stolen ved Skrivebordet). Det lader til, jeg er bleven tyndere i Afrika . . . men min kjære Caroline vil snart sørge for, at jeg faar mit gode Huld igjen.

9de Scene.

Carlsen. Betty (fra Baggr.)

Betty.

Kjære Ven, endelig har jeg fundet, hvad jeg søgte . . .

Carlsen (vender sig om).

Hvad sér jeg! Damen fra Kupéen! Hun har forfulgt mig hertil!

Betty (afs.)

Herren fra Jærnbanel! Og i Slaabrok —!

Carlsen (afs.)

Det er en storartet Dristighed!

Betty (afs.)

Det er en enorm Frækhed!

Carlsen.

Undskyld, højstærede Frøken . . . eller Frue . . . jeg har ikke Tid til lange Forklaringer. Altsaa, kort og godt: hvad vil De her? Er det mig, De søger? Det er ganske vist meget smigrende, men jeg maa tilstaa, at Deres Nærværelse her for Øjeblikket sætter mig i den største Forlegenhed.

Betty (afs.)

Hvad er det, han siger —! (højt). Min Herre! Deres Opførsel er saa besynderlig . . . saa ufor- skammet . . .

Carlsen.

Jeg glemte unægtelig at sige Farvel til Dem i Kupéen, men dersom De vidste . . .

Betty.

Jeg ønsker ikke at vide noget . . . De kjeder mig! (Hun lægger sin Hat og sit Overstykke paa Sofaen til V.)

Carlsen (afs.)

Det er storartet! Sikken en Lidenskab! Aldrig i mine Dage skal jeg tiltale en Dame i en Jærnbanekupé! (højt) Jeg behøver kun at sige Dem et Ord, saa vil De forstaa mig. Jeg er gift . . . hører De . . . gift!

Betty.

Saa burde De netop lade mig være i Fred!

Carlsen (afs.)

Hun er brillant! Jeg skal lade hende være i Fred! (højt) Undskyld, De er lovlig tungnem.

Det er nok nødvendigt at tale saa tydelig som muligt. Maa jeg være fri for Deres Paatrængenhed, ellers kunde jeg let blive uhøflig.

Betty.

Nej, Mage til Uforsømmethed . . .

Carlsen.

Hold nu op med det Vrøvl! Gaa Deres Vej! Der er Døren!

Betty.

Aa, Gudskelov, der kommer nogen!

Carlsen (forskrækket).

Saa maa De netop gaa . . . afsted med Dem . . . øjeblikkelig! (Griber hende i Armen).

Betty.

Men er De fra Forstanden, Menneske! Slip mig! (Gaar henimod Døren i Baggr.)

Carlsen.

Holdt! Ikke den Vej! Her . . . her . . .
(Trækker hende hen til Døren til V.)

Betty.

Aa! Jeg kan ikke mere . . . jeg besvimer . . .

Carlsen.

Ingen Snak! Gaa derind og forhold Dem rolig, til jeg kan lukke Dem ud. (Puffer hende ind til V.) Det er bedst, jeg lukker af for hende . . . (Drejer Nøglen om) Gudskelov, at jeg slap af med det gale Fruentimmer!

10de Scene.

Carlsen. **Tine** (fra Baggr. med en Pakke).

Tine (taler ud gennem Døren).

Ja vel, det skal nok blive rigtig besørget.

Carlsen.

Hvad er det, De har der?

Tine.

Det er en Present til Fruen . . . (afs). Ih Du Fredsens! Han har taget Herrens Slaabrok paa!

Carlsen (afs.)

Se se! Min Kone faar Presenter!

Tine (som har aabnet Pakken).

Nej! Sikke noget dejligt Silketøj!

Carlsen.

Silketøj? Hvem har foræret hende det?

Tine.

Herren naturligvis.

Carlsen.

Herren? Er her en Herre? Hvad skal det sige?

Tine.

Nu har der formodentlig været en lille Scene igjen; for saa snart Fruen er i daarligt Humør, løber Herren sporenstregs hen og kjøber en ny Kjole til hende.

Carlsen.

Aa! Det begynder at sortne for mine Øjne!
(Han sætter sig til H.)

Tine.

Er der noget i Stykker?

Carlsen.

Hvem er den Herre?

Tine.

Kjender De ikke Hr. Bjørn?

Carlsen.

Bjørn! Det er jo ikke en Gang et Menne-
skenavn!

Tine.

Jeg troede, De var i Familie med ham.

Carlsen (afs.)

Jeg begynder at tro det samme. (Springer op)
Det er altsaa ham, der har sørget for al denne
Luxus! Det er ham, der har kjøbt Silketøjet!

Tine.

Aa! Hvem der havde saadan en Kjole!

Carlsen.

Kom her med de forbandede Klude! De skal
brændes øjeblikkelig!

Tine.

Men Gud forbarme sig! Det dejlige Tøj!

Carlsen.

Aa! Bjørn! Nederdrægtige Bjørn! Hvad har
Du gjort! Tilstaa det strax . . . ingen Indven-
dinger! Naar plejer han at komme?

Tine.

Hvem?

Carlsen.

Bjørn naturligvis!

Tine.

Herren? Han er her begribeligvis altid.

Carlsen.

Altid! Ogsaa om Natten?

Tine.

Ja, hvor skulde han ellers være? Han bor jo her.

Carlsen.

Han bor her! Hos hende! Aa! Hvorfor lod jeg mig ikke lave til afrikansk Ragout!

Tine.

De glemmer Deres Frokost.

Carlsen.

Hvem tænker paa Frokost i et saadant Øjeblik? Tag Maden ud? . . . Nej, tag den ikke ud! Jeg vil samle Kræfter for at hævne mig . . . hævne mig frygtelig . . . og derfor vil jeg spise en . . . frygtelig Frokost!

Tine.

Ja, værsgod . . . derinde . . . (Peger til H.)

Carlsen.

Tror De ikke, jeg véd, hvor Spisestuen er? . . . Gaa Deres Vej! Jeg kan ikke taale at sé et kvindeligt Væsen! Aa, Kvinder! Kvinder! Falske, hyklerske Krokodilleynge! Men jeg vil hævne mig! Ja, Hævn! . . . Men først Frokost! . . . Frokost . . . og saa Hævn! (Han gaar rasende ud til H.)

11te Scene.

Tine. (siden) **Bjørn.**

Tine.

Han har det vist ikke rigtig godt. Og nu er jeg alene hjemme! Man kan aldrig vide, hvad det gale Menneske kan faa i Sinde . . . Naa, Gudskelov, der er Herren!

Bjørn (fra Baggr.)

Tine, er der kommet en Pakke?

Tine.

Jo, her er den. Og saa er her kommet . . .
Har Herren ikke ventet nogen?

Bjørn.

Nej, hvorfor?

Tine (hemmelighedsfuld).

Fordi der er kommet nogen.

Bjørn (sagte).

En Dame?

Tine.

Nej, en Herre.

Bjørn.

Naa, ikke andet.

Tine.

Han bad om noget Mad.

Bjørn.

Det var altsaa en Tigger?

Tine.

Nej, han havde en Hovednøgle.

Bjørn.

Saa maa det være en Tyv. Hent i en Fart en Politibetjent.

Tine.

Det gaar vist ikke an, Herre. Det er et rigtig pænt Menneske.

Bjørn.

Derfor kan han godt være en Gavtyv.

Tine.

Først spurgte han efter Fruen . . . og siden talte han saa underlig . . .

Bjørn.

De har da vel ikke lukket ham ind?

Tine.

Jeg troede jo, han var i Familie med Herren — og nu sidder han derinde og spiser Frokost.

Bjørn.

I Spisestuen! Han har naturligvis taget alt Sølvtøjet.

Tine.

Ih Du forbarmende! Det har jeg slet ikke tænkt paa. (Hun vil løbe ud til H.)

12te Scene.

De forrige. Carlsen (fra H.)

Carlsen.

Naa, hvor bliver Øllet af? Tror De, jeg er en Kamel, som kun drikker hver fjortende Dag?

Bjørn (afs.)

Hvad er det? Han har min Slaabrok paa!

Carlsen (faar Øje paa Bjørn; afs.)

En fremmed Herre . . . han vil formodentlig tale med mig. (Til Tine) Gaa Deres Vej.

Bjørn (ængstelig; afs.)

Det er aabentbart en Gavtyv . . . (sagte til Tine) Bliv i Nærheden, hvis jeg raaber om Hjælp.

Tine.

Sikken en Redelighed! (Ud i Baggr.)

Carlsen og Bjørn (sér først en Stund mistænksomt paa hinanden; derpaa tager hver sin Stol, som de sætter midt paa Scenen, idet de samtidig siger:)

Værs'god at tage Plads.

(Lille Pause).

Bjørn (afs.)

Et rigtigt Forbryderfjæs!

Carlsen (afs.)

Skulde det være en Rykker, som allerede har hørt om min Ankomst?

Bjørn (afs.)

Nu gjælder det at holde Tungen lige i Munden.

Carlsen.

Min Herre . . .

Bjørn.

Min Herre . . .

} Samtidig

Carlsen.

Oprigtig talt . . . Ventede De, at træffe mig her?

Bjørn.

Nej, oprigtig talt, jeg blev meget over-
rasket . . .

Carlsen.

Jeg kommer ogsaa lige fra Banegaarden.

Bjørn.

Saa? De har været paa Rejse —?

Carlsen.

Ja — en lille Tur i Afrika.

Bjørn.

Saa? Et herligt Land!

Carlsen.

Aa, det er en Smagssag. (afs.) Det er en
løjerlig gammel Knark.

Bjørn (afs.)

Det er en Ærkegavtyv! Men jeg skal nok
fange ham!

(Pause).

Carlsen.

Aa ja, saamænd!

Bjørn.

Det har De Ret i, men hvad skal man sige.

Carlsen (afs.).

En aandrig Konservation!

Bjørn.

Hvad behager?

Carlsen.

Ingenting.

(Pause).

Begge (rejser sig samtidig og sætter Stolene tilside).

Min Herre, med hvem har jeg den Ære . . .

Bjørn.

Værs'artig . . . De først.

Carlsen.

Som De vil. Hvem har jeg den Ære at tale med?

Bjørn.

Det spørger De mig om? Jeg har mere Ret til . . .

Carlsen.

Lad os nu være fri for Talemaader! Hvem er De? Jeg kjender Dem ikke. Her lusker nu-omstunder saa mange Vagabonder om . . .

Bjørn (hæftig).

Vagabonder! Det kan De selv være! . . .
Tror De maaske, jeg er bange for Dem? (Kalder)
Tine! Tine! . . . De véd maaske ikke, at jeg bor her?

Carlsen.

Hvad? De vover —!

Bjørn.

Jeg er i mit Hjem, og hvis De ikke . . .

Carlsen.

Naa, saaledes! Det er altsaa Dem, som hedder Bjørn?

Bjørn.

Naturligvis! Hvem skulde det ellers være?

Carlsen.

Naa, saa det er Dig, gamle Hallunk!

Bjørn.

Maa jeg være fri for Deres Fornærmelser!

Carlsen.

Nej! For jeg skal sige Dig, jeg er Manden!

Bjørn.

Hvad for en Mand?

Carlsen.

Jeg er gift med den Kvinde, Du saa skjændig har forført. Jeg er Fru Carlsens Mand!

Bjørn (afs.)

Fru Carlsens Mand! Død og Pine! Hvem kan have fortalt ham, at jeg . . . (højt) Jeg forsikkrer Dem, højstærede, det er lutter Bagtalelse, jeg er aldeles uskyldig . . .

Carlsen.

Du lyver! En af os er tilovers i denne Verden! Sabler eller Pistoler —? Har Du nogen af Delene?

Bjørn.

Nej, Vorherre bevares . . . Tine! Tine!

Carlsen.

Altsaa en amerikansk Duel! Godt! Tag Dig i Agt, elendige!

Bjørn.

Tine! Hent Politiet!

Carlsen.

Politiet! Du vil have Skandale? Godt! Følg med til Politistationen . . . Gaa! (Peger paa Døren i Baggr).

Bjørn.

Nej . . . jeg be'r . . . De først . . .

Carlsen.

Afsted, Kujon! (Griber ham i Kraven).

13de Scene.

De forrige. Tine (fra Baggr.)

Tine.

Herre, nu kom Barnepigens hjem med den lille.

Carlsen.

Den lille!! Hvad for en lille?

Bjørn.

Min Søn naturligvis!

Carlsen (rasende).

Din Søn!! Ha! Jeg kvæler ham! (Han vil løbe ud i Baggr.).

Bjørn (holder paa ham).

Tine! Tine! Frels mit Barn!

Carlsen.

Jeg drejer Halsen om paa den Unge! (Han søger at rive sig løs, medens Bjørn og Tine af al Magt holder i Slaabroken).

Bjørn.

Han er gal!

Tine.

} Samtidig.

Hjælp! Hjælp!

Bjørn (løber pludselig ud ad Døren i Baggr.).

Carlsen (vil følge efter ham, men Bjørn har lukket Døren af; efter at have rusket voldsomt i Døren, vakler han frem i Forgr. til V. og synker udmattet om i en Lænestol.) Et Barn! En Børneunge!

14de Scene.**Tine. Carlsen.**

Tine.

Men hvem er De dog? De sætter jo Huset
paa den anden Ende!

Carlsen (ynkelig).

Aa, naar De vidste . . . kjære . . . hvad
hedder De?

Tine.

Albertine.

Carlsen.

Albertine . . . det sér De ogsaa ud til!

Tine.

Men forklar mig dog . . .

Carlsen.

Aa, det er forfærdeligt! Silketøjs Møbler . . .
og Nøddetræs Kjoler . . . og saa oven i Kjøbet
en Bjørneunge!

Tine (afs.)

Han er aldeles fra det. (højt) Men hvad kan
det skade Dem, at Hr. Bjørn har en Søn?

Carlsen.

Kjære Albertine! De er skrækkelig naiv.
Tænk Dem . . . det er min Søn!

Tine.

Deres?

Carlsen.

Ja, det vil sige . . . paa den anden Side er
det ikke min Søn. Det vil sige . . . han er min
Fader, og jeg er ikke hans Søn . . . nej, for

Fanden! Omvendt! Jeg er hans Søn, men han er ikke min Fa . . . Aa, mit Hoved! Mit Hoved!

Tine.

Nu bliver jeg ogsaa snart tosset!

Carlsen (rejser sig).

Det er dog saa klart! Jeg er ikke hans Fader, men hans Moder er min Kone.

Tine.

Fru Bjørn!

Carlsen.

Fru Bjørn! Hun bærer endogsaa hans Navn! Rædsomt!

Tine.

Men er hun da ikke hans Kone?

Carlsen.

Nej! Hun er min!

Tine.

Herren og Fruen er altsaa slet ikke gift?

Carlsen.

Ikke Spor!

Tine.

Stakkels Menneske!

Carlsen.

Det var Ret, kjære Albertine, trøst mig!
(Han omfavner hende).

Tine.

Hvordan har De det nu?

Carlsen (støtter sig til hende).

Jo Tak, nu gaar det bedre.

Tine.

Jeg har aldrig kunnet fordrage Fruen.

Carlsen.

Det er et Karaktertræk hos alle Tjenestepiger.

Tine.

Men nu, da jeg véd, at De er hendes rigtige Mand, vil jeg ogsaa fortælle alting.

Carlsen.

Er der mere endnu? (Han sætter sig til V.)

Tine.

Ja, der er en ung Herre, som gjør Kur til Fruen. Han hedder Svik.

Carlsen.

Svik! Det var Fanden til Navn!

Tine.

Han var her før med denne Buket til hende. (Tager Buketten paa Skrivebordet og giver ham den.) Værs'god!

Carlsen.

Tak! De er en god Pige, Albertine! . . . Svik! Det er altsaa to — foruden mig. Er der flere, saa sig mig det; et Par Stykker mere eller mindre — det spiller ingen Rolle!

15de Scene.

De forrige. Svik (fra Baggr.)

Svik.

Naa, Tine, kan jeg nu komme til at tale med hende?

Tine (sagte til Carlsen).

Der er han.

Carlsen (afs).

Svik! (Rejser sig og ser op og ned ad Svik) Saa-
dan havde jeg ikke tænkt mig ham. (højt) Kom
nærmere, min gode Svik.

Svik.

Undskyld, min Herre, den Buket der . . .

Carlsen.

Er fra Dem — jeg véd det.

Svik.

Men med hvilken Ret . . .

Carlsen.

Rolig, rolig, lille Svik! Jeg er ganske vist i
min gode Ret til at knække Arme og Ben paa
Dem, men . . .

Svik.

Hvad behager?

Carlsen.

Bare rolig! . . . Jeg har ogsaa den solekla-
reste Ret, naar jeg siger: »Svik! De skal skaffe
mig Hævn! De skal redde min Ære! . . .« De
elsker en Kvinde, som er betroet til mig . . .

Svik.

Til Dem?

Carlsen.

Denne Kvinde har sønderrevet alle Naturens
Baand. Jeg forstøder hende! Tag hende, elsk
hende, lad hende elske Dem, det er mig lige
meget.

Svik.

Men hvad vil Hr. Bjørn sige?

Carlsen.

Den Sag vedkommer ikke ham.

Svik.

Hvad?

Tine.

Der staar hendes rigtige Mand!

Carlsen.

Hvis Bjørn gør Vrøvl, siger De bare:
»Hendes Mand har givet mig Lov til det« . . .
saa vil den gamle Slyngel snart tage Reb i Sej-
lene. — Nu vil jeg have Frokost. (Han gaar forbi
Svik over til Døren t. H. Tine følger efter ham.)

Svik.

Men forklar mig dog . . .

Carlsen.

»Hendes Mand har givet mig Lov til det,«
siger De, og dermed Basta! Tag hende, hævn
mig og saa Farvel, Svik! — Kom Tine! (Carlsen
og Tine gaar ud til H.)

16de Scene.

Svik. (siden) **Betty.**

Svik.

Aa, nu er jeg med! Jeg har sværmet for
en Kone, som . . . egentlig slet ikke var nogen
Kone . . . det vil sige ikke hans Kone . . . men
hans. Hun har naturligvis møret sig over min
Forsigtighed . . . Men vent bare! Jeg kan ogsaa

være Don Juan! (Det banker paa Døren til V.) Kom ind! (Det banker atter) Igjen! Er der nogen inde-spærret dér? (Han lukker Døren op).

Betty.

Endelig! . . . Jeg laa besvimet paa Sofaen . . . Men nu maa jeg vide . . . (Faar Øje paa Svik) De her, Hr. Doktor —!

Svik.

Ja, her er jeg, min Putte!

Betty.

Hvad behager —?

Svik.

Jeg elsker Dem, jeg tilbeder Dem! Vær nu ikke saa knibsk, mit Lam.

Betty.

Hvad er det for en Tone! Hvor tør De . . .

Svik.

De behøver ikke at spille Komædie mere. Jeg er dog forhaabentlig mere værd end Bjørn — det gamle Uhyre!

Betty.

Hvad? Er min Mand et Uhyre?

Svik.

Deres Mand? Ha ha! Den Historie kan De spare Dem. Jeg véd alt, og jeg elsker Dem nu højere end nogensinde!

Betty.

Jeg tror, alle Mennesker er gaaet fra Forstanden i Dag!

Svik.

Jeg ikke — endnu. Men jeg svarer ikke for noget, hvis De er ubarmhjærtig imod mig (Han knæler) Himmelske Kvinde! Her for Deres Fødder vil jeg blive liggende, indtil . . .

17de Scene.

De forrige. Bjørn (fra Baggr.) (Siden) Tine.

Bjørn.

Hvad er det?!

Betty.

Aa, Gud! Min Mand!

Svik (rejser sig langsomt).

Naa, det er bare Dem.

Bjørn.

Hvor tør De understaa Dem til at knæle for denne Dame?

Svik.

Hvad kommer det Dem ved?

Bjørn.

Hvad siger De?!

Svik.

Jeg siger, hvad kommer det Dem ved?

Bjørn.

Det er uhørt! Min Kone . . .

Svik.

Snak! Det er jo slet ikke Deres Kone! Jeg elsker hende . . .

Bjørn.

Er De gal, Menneske! Hvor tør De . . .

Svik (triumferende).

Hendes Mand har givet mig Lov til det!

Bjørn.

Har jeg?

Svik.

Hvem taler om Dem? Nej, hendes første Mand, ham, som De har stjaalet hende fra.

Bjørn.

Hvad er det for noget Vrøvl! Hun var jo Enke.

Svik.

De lyver! Hendes Mand lever, og han har fortalt mig det hele. (Til Betty) Bevis det modsatte, hvis De kan.

Betty.

Aa . . . mit Hjærte . . . jeg dør . . .

Bjørn.

Skulde det være sandt? Ulykkelige! Bigami! Tugthus! Aa, mit Hoved. — jeg faar et Tilfælde . . . jeg bliver apoplektisk . . . aa! (Synker om i en Stol).

Betty.

Doktor! For Guds Skyld . . . skynd Dem . . . giv ham en Aareladning . . .

Svik.

Nej, Vorherre bevares!

Betty.

Skriv noget op til ham.

Svik.

Igjen . . . Ikke for en Million!

Betty.

Frels hans Liv! Jeg vil være Dem evig taknemmelig! Der staar Skrivetøjet.

Svik.

Evig taknemmelig? (afs). Jeg resikerer det! (Gaar hen til Skrivebordet) Men denne Gang vil jeg vogte mig for at lave for mange Kruseduller. (højt) Papir . . . hvor er der Papir?

Betty

(peger paa Regningen, som Bjørn før lagde paa Bordet).

Der ligger et Stykke.

Svik.

Det er jo en Regning. (Han sætter sig og skriver).

Betty.

Det gjør ikke noget. Skriv paa Bagsiden. (Kalder) Tine! Tine! (Løber hen til Bjørn) Hvordan gaar det?

Bjørn.

Lad mig være . . . jeg er død . . .

Tine (hurtig fra Baggr.)

Hvad er der i Vejen?

Betty.

Min Mand dør! Løb øjeblikkelig hen paa Apotheket med denne Recept. (Tager Recepten fra Svik og giver hende den).

Tine.

Ih Gud Fader bevares! (Hurtig ud i Baggr.)

Svik (rejser sig).

Denne Gang kan jeg være ganske rolig. Jeg har skrevet lutter Prikker.

Betty.

Aa! . . . Jeg kan ikke mere! . . . Jeg faar ondt . . . (Hun falder besvimet om i en Lænestol til H.)

Svik.

Hun med! Tak Skæbne! Mon jeg ikke skulde have noget hos mig? (Tager en Del smaa Æsker op af sin Lomme.) Pudder . . . Rottekrudt . . .

18de Scene.

De forrige. Caroline (fra Bagr.)

Caroline.

Naa, Hr. Bjørn, er Deres Kone kommen hjem?

Bjørn (mat).

Jo . . . Tak . . . der ligger hun!

Caroline.

Men Gud bevares! Hvad er der skét?

Bjørn (rejser sig langsomt).

Spørg mig ikke . . . gaa bare . . . han er kommen tilbage . . . den Satan! . . . tag Dem i Agt for ham . . . mig var han lige ved at slaa ihjæl.

Caroline.

Hvem?

Bjørn.

Deres Mand!

Caroline.

Min Mand! Er han kommen hjem! Min egen elskede Peter —! Aa, det er for overvældende —!

. . . (Hun daaner og falder om i Bjørns Arme).

Bjørn.

Hun med! Aa Gud forbedre sig, hvad skal det blive til! . . .

19de Scene.

De forrige. Carlsen (fra H.)

Carlsen.

Hvad sér jeg —!

Bjørn.

Aa —!

Carlsen (til Caroline).

Ha, falske —!

Caroline (kommer til sig selv igjen.)

Nej, Du tager fejl . . . jeg blev saa glad . . . denne pludselige Lykke . . . Aa! Min elskede Peter! (Hun vil omfavne ham).

Carlsen.

Kom mig ikke nær! Vi tales nærmere ved i Retten.

Caroline.

Men, kjæreste Peter, hvad er det, Du siger . . . Jeg er jo Din egen trofaste Kone.

Carlsen.

Du tro? Se blot paa disse Møbler . . . og saa Barnet . . . aa, den fordømte Bjørneunge!

Caroline.

Men hvad mener Du dog? Det maa være en Misforstaaelse . . .

Carlsen.

En Misforstaaelse! Nej, Mage til Frækhed —!
Og saa Din anden Ridder, ham der? (Peger paa Svik).

Bjørn.

Ham, som knælede for min Kone . . .

Carlsen.

De vover endnu at kalde hende Deres Kone . . .! (Han vil gaa løs paa Bjørn, Caroline holder ham tilbage).

Bjørn.

Aa! Nu begynder han igjen!

Carlsen.

Aa! Jeg Daare! For at glæde Dig har jeg medbragt et pragtfuldt Kostume, som har tilhørt en afrikansk Prinsesse.

Caroline.

Det var smukt af Dig. Hvor er det? Giv mig det strax.

Carlsen.

Efter dette? Raser Du! Nej, dér staar den Kvinde, som skal bære det. (Han peger paa Betty.) Hun elsker mig oprigtig!

Bjørn.

Hvad? Min Kone! Elsker min Kone Dem?

Carlsen.

Er det sandt? Aa, der er endnu Retfærdighed

til paa Jorden. Godt! Behold min Kone, jeg tager Deres . . . vi bytter!

Betty (ængstelig).

Bytter?

Caroline.

Men elskede Peter . . .

Carlsen.

Falske Slange!

Caroline.

Sér Du da ikke, hvor jeg græder?

Carlsen.

Krokodilletaarer! Skjændigt Bedrageri . . .
aa, hvor jeg lider! Det er ikke til at udholde!
Aa! (Han synker om i en Lænestol til H.)

Caroline (løber hen til ham)

Peter —!

Betty (løber hen til Bjørn).

Bjørn —!

20de Scene.

De forrige. Tine (med en Medicinflaske og Recepten).

Tine.

Værsgod her er Medicinen.

Betty.

(tager Flasken).

Der, drik, drik, kjære Bjørn! (Hun tyller noget i ham.)

Svik (til Tine).

Hvad i Alverden har Apothekeren givet Dem?

Tine.

Det, der stod paa Recepten, naturligvis.
(Giver ham Recepten).

Svik.

Kunde han da læse det?

Tine.

Ja, brillant! (Ud i Baggr).

Carlsen (mat).

Lad mig ogsaa faa lidt.

Caroline.

(løber hen til Betty og tager Flasken fra hende).

Der, søde Peter . . . drik! (Carlsen drikker).

Bjørn

(efter en Pause).

Betty! Hvad er det, Du har givet mig? . . .
Det brænder mig op indvendig! Au, au!

Betty.

Hvad er det for en Mixtur, Doktor?

Svik.

Gud give, jeg vidste det!

Betty.

Han stod Dem i Vejen . . . Det er dog vel
ikke Gift?

Svik (ynkelig).

Det er meget muligt!

Carlsen.

Hvad Pokker er det for noget Pøjt? Brrr!

Caroline.

(tager Recepten fra Svik og giver Carlsen den).

Her er Recepten, kjære Peter.

Carlsen (læser).

»Fire Dusin Flipper« . . . Hvad behager?

Bjørn (afs.)

Saa for en Ulykke!

Carlsen (læser).

»Caroline Carlsen, Gothersgade 116, 4de Sal til Højre.« Fjerde Sal! Om det saa er Regningerne, er de falske.

Caroline.

Nej, Peter. Jeg bor virkelig paa fjerde Sal.

Carlsen.

Er Du da flyttet?

Caroline.

Ja, for et halvt Aar siden.

Carlsen (rejser sig).

Men hvem bor da her?

Betty.

Vi naturligvis!

Bjørn.

Ja, det er vor Lejlighed her.

Carlsen.

Jeg er kommen paa tredje Sal i Stedet for . . . Aa, jeg Æsel!

Bjørn.

Ja, det har De saagu' Ret i!

Carlsen.

Og min Kone har været mig tro! Elskede Caroline! (Omfavner og kysser hende). Bedste Hr. Bjørn, jeg beder Dem tusinde Gange undskyldte . . .

Aa, hvor jeg er lykkelig! (Han omfavner Bjørn og danser rundt med ham).

Svik (afs.)

Hvad Pokker mon det er, jeg har givet dem?
De har faaet Delirium begge to. Det er vist
bedst, jeg stikker af! (Han vil løbe ud i Baggr.)

Betty.

(holder ham tilbage).

Kjære Doktor! Det er Dem, vi kan takke
for, at vore Mænd igjen blev raske. Tusind Tak!

Svik.

Aa, jeg be'r! (afs). Bare de ikke dør af det!

Caroline.

Kjære Peter, maa jeg nu faa . . .

Carlsen.

Den afrikanske Prinsesses Kostume? Ja,
min elskede! (Han henter sin Rejsetaske og tager et
Perlehalsbaand ud af den.) Værsaagod!

Betty.

Nej, hvor de Perler er dejlige!

Caroline.

Bedaarende! (Til Carlsen.) Men lad mig sé
Resten af Kostumet.

Carlsen.

Resten? . . . Min søde Pige — det var alt,
hvad hun havde paa! —

Tæppet falder.

